

Giảng Pháp ở Pháp hội tại Vùng đô thị New York năm 2013

(Lý Hồng Chí, 19 tháng Năm năm 2013)

(Toàn hội trường đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt) Chào tất cả! *(Các đệ tử: Kính chào Sư phụ! Vỗ tay tiếp tục)* A, đây hẳn là Pháp hội lớn nhất chúng ta tổ chức trong mấy năm qua. *(vỗ tay)* Rất nhiều người đã tới, tôi nghe nói một số người từ [Trung Quốc] Đại Lục cũng tới. Pháp hội của đệ tử Đại Pháp ấy, là một hoàn cảnh tốt nhất để các đệ tử Đại Pháp khích lệ tiến lên với nhau trong tu luyện. Thông qua giao lưu trong Pháp hội, mọi người có thể tìm ra những chỗ thiếu sót, cũng có thể thấy chỗ hay của người khác, khiến nó phát triển rộng lên.

Làm người tu luyện là không có khuôn mẫu thật sự nào. Mỗi người đều đang tu chính mình, mỗi người đều cần đi con đường của mình, không có tham chiếu. Chỉ có một điểm, chính là chư vị như thế nào chiếu theo Pháp mà làm. Mỗi người đều có thể ngộ của mình, mỗi người đều có cảm thụ khác nhau, rất khó mà nói rằng vấn đề mà mỗi người gặp phải đều có thể có nhận thức giống nhau, đều có phương thức nhắm vào và phương pháp xử lý giống nhau, rất khó, là vì phương thức tư duy và nguồn của tư tưởng là rất phức tạp. Trải qua bao lâu mỗi người đều hình thành các chủng các dạng quan niệm, nhận thức khác nhau về sự vật, cảm thụ và tình cảm của bản thân, tất cả những thứ đủ mọi phương diện ấy là cấu thành nên nhận thức của tự thân cùng lĩnh ngộ của tự thân và đặc điểm của nhận thức, đó

đều rất phức tạp, cho nên rất khó tìm được hai người cá tính giống nhau. Người khác làm sao thì mình cũng làm vậy thì đó là học bề mặt, chứ rất khó tương đồng về thực chất.

Ngoài ra, tôi yêu cầu mỗi người đều cần tự mình viên mãn. Ngồi đây đều là người tu luyện, là Pháp hội mà, học viên mới cũng không ít, Sư phụ không phải nói gì đó quá huyền hoặc với chư vị, nhưng không phải một sinh mệnh nào đó tùy tiện xuống đây liền có thể trở thành đệ tử Đại Pháp. Sinh mệnh của vũ trụ có vô lượng vô kể, một sự việc lớn thế này, [những ai] tới đây rất có thể đều là Vương, vậy khi đi trên con đường của bản thân mình, khi chứng ngộ uy đức của tự thân, thì tự thân ắt phải trải qua quá trình nhận thức, quá trình tu luyện, có mang theo nhân tố và đặc điểm của bản thân mình, do đó mỗi người đều cần phải đi con đường của mình. Những năm qua, trong đệ tử Đại Pháp dù xuất hiện tình huống thế nào, trong tu luyện xuất hiện các nhận thức khác nhau, hoặc là lối nghĩ khác nhau trong phối hợp giữa chư vị với nhau, thực ra đều có quan hệ tới việc này đó.

Đương nhiên, trong hạng mục của Đại Pháp mà cần làm gì, hãy hết sức buông bỏ những thứ của bản thân để hoàn thành các việc cần làm trong hạng mục, đây là ở vị trí số một, do đó cần phối hợp. Nhưng trong khi hoàn thành sẽ mang theo đặc điểm phương pháp xử lý của bản thân, biểu hiện là trong tu luyện mà đi con đường của bản thân, về điểm này thì Sư phụ là thừa nhận, cũng không có dị nghị gì, mỗi người đều tất nhiên làm như thế. Chư vị đều giống nhau như một khuôn đúc ra, đó là điều không thể. Thế nên chư vị sẽ gặp phải

ma nạn, những va vấp nhấp nhô của mỗi người trên con đường tu luyện —dù là đi trên con đường nào, là gian nan, là gặp ghềnh— thấy đều là để chứng đắc quả vị của mình, chứng thực con đường viên mãn tối hậu của mình và những gì mình thành tựu.

Trong quá trình tu luyện chư vị gặp nhiều nạn như thế, gặp nhiều quan như thế, đồng thời, đã trải qua cuộc bức hại có thể nói là chưa từng có trong lịch sử. Như mọi người biết, các đồ đệ Cơ Đốc tuy bị bức hại ba trăm năm, Phật giáo cũng trải qua năm lần Pháp nạn, thời đầu vào thời Phật Thích Ca Mâu Ni cũng xung đột rất mạnh với Bà La Môn giáo nguyên thủy, nhưng cũng không có ác độc như tà đảng Trung Cộng này, đây là cự thế lực ở cao tầng khống chế làm ra. Xã hội nhân loại là có những thứ chính và tà đồng thời tồn tại, tốt và xấu đồng thời tồn tại, thiện và ác đồng thời tồn tại, nó là quan hệ cân bằng. Không có ‘thiện’, thì con người cũng không biết thế nào là ‘ác’; không có ‘ác’, thì con người cũng không biết thế nào là ‘thiện’. Trong tu luyện có ‘thiện’, thì người ta có thể có một tiêu chuẩn; có ‘ác’, thì người tu luyện biết được làm thế nào đạt tới tiêu chuẩn. Đây chính là xúc tiến mà thành việc người tu luyện có thể hoàn thiện bản thân qua quá trình tu luyện, đây chính là một hoàn cảnh và điều kiện trọng yếu để đề cao sinh mệnh mà thế gian cấp cho người tu luyện. Đây là điều được định ra ngay từ ban đầu khi khai sáng xã hội nhân loại, muốn tu luyện thì nhất định phải làm như thế. Cự thế lực lợi dụng đặc điểm này của thế gian, khiến nó trở nên tụyệt đối hoá.

Đặc điểm này của thế gian con người cũng là hiện tượng không hề tồn tại ở bất kể không gian nào trong

vũ trụ, chỉ trong hoàn cảnh có thiện-ác đồng tại ở xã hội nhân loại thì mới có biểu hiện nổi bật như thế này, cho nên mới có thể khiến người ta tu luyện. Đương nhiên không chỉ có vậy đâu, còn có ‘mê’, có ‘khổ’, còn có những nhân tố như ‘tình’, v.v. Cựu thể lực chính là lợi dụng điểm ấy để làm ra cuộc đại bức hại gọi là để ‘khảo nghiệm’ đệ tử Đại Pháp, dùng lời của chúng mà nói thì là để viên mãn những đệ tử Đại Pháp nào có thể viên mãn. Tất nhiên, như Sư phụ trước vẫn thường giảng cho chư vị, tôi nói rằng tôi không đồng ý, không thừa nhận những thứ mà cựu thể lực an bài, tôi có phương pháp của tôi để cứu độ chúng sinh, tôi cũng mang theo những gì tôi cần làm tới đây, nhưng cựu thể lực đã đằng sau lưng [lén] làm ra những thứ của chúng. Chẳng hạn những việc mà tôi vừa giảng như đồ đệ Cơ Đốc bị bức hại, đồ đệ Phật giáo bị bức hại, v.v., chúng cảm thấy đây chính là con đường ắt phải đi khi một người tiến về viên mãn, trở thành một vị Giác Giả, thì phải làm như vậy, mà đi con đường khác là không làm nổi. Tôi dùng Pháp Lý cao hơn để chỉ ra rằng cách làm như vậy là can nhiễu tà ác đối với đệ tử Đại Pháp, thì chúng lại nói “chúng tôi chỉ biết làm thế này”.

Nhưng mà Phật Pháp chẳng phải giảng ‘vạn năng’ sao? Không ai nghĩ rằng tôi dùng một loại biểu diễn nghệ thuật có thể cứu người. Đây cũng là điều chúng chưa từng nghĩ tới.

Phật Pháp là vạn năng. Tu luyện trong xã hội người thường, ấy cũng là điều chúng chưa từng nghĩ tới.

Vậy thì phương thức mà tôi muốn làm là gì?

Cả vũ trụ này cũng không còn tốt nữa rồi, chúng sinh đều có nghiệp lực cực đại rồi, Jesus giảng rằng

người là có tội, thực ra dùng lời của Phật gia mà nói thì là con người ngay trong cuộc sống khi không ngừng tạo nghiệp mà sinh ra tội nghiệp, chính là mọi người trải qua những luân hồi chuyển sinh, trải qua bao nhiêu đời lâu dài nhường ấy mà mắc rất nhiều nợ nghiệp. Nói không chừng vào đời nào đó người ta làm lính, từng sát nhân, hoặc làm đồ tể, hoặc trong cuộc sống đã bắt nạt ai đó, hoặc từng làm việc rất không tốt nào đó. Kỳ thực ai ai cũng đều thành như thế rồi, nghiệp lực đầy thân, xã hội này về cơ bản đã là như thế. [Ngay cả] sinh mệnh cao tăng cũng không phù hợp tiêu chuẩn nữa, thậm chí cả bản thân tiêu chuẩn cũng đã biến đổi rồi, đã tới bước này ngày hôm nay. Vậy nếu muốn để những chúng sinh ấy được cứu, mọi người thử nghĩ xem, thông qua biện pháp của chúng thì hoàn toàn không làm được, thực tiễn cũng chứng minh là hoàn toàn không làm nổi. Chúng cũng biết, vì vậy chúng cũng hoàn toàn không muốn để nhiều người đến thế được cứu. Quá khứ trong các dự ngôn thì chư vị đều nghe rồi, “một vạn lưu lại một nghìn”, nào là “mười hộ còn lại một hộ”, các chủng loại dự ngôn đều nói về sự việc này. Chính là nói rằng chúng không muốn để người ta thật sự được cứu, chỉ muốn lưu lại [những gì] chúng nhìn nhận là còn tốt.

Thực ra chúng sinh đều bình đẳng. Trải bao tháng năm đẳng đẳng, sinh mệnh không phù hợp tiêu chuẩn nữa, đã bại hoại, hết thấy những điều này đã không còn tốt nữa, là vì ngay bản thân vũ trụ này chỉ có trí huệ lớn ngần ấy thôi, gọi là “thành-trụ-hoại-diệt”. Các vị mà không cải biến thành-trụ-hoại-diệt ấy đi, thì chúng sinh sẽ ở trong thành-trụ-hoại-diệt mà biến thành bất hảo, khi vũ trụ ở thời đầu ‘sinh thành’, thì bản tính của

chúng sinh là tương đồng với Đạo, với Pháp của vũ trụ; tới giai đoạn ‘trụ’, thì là thời kỳ còn tương đối tốt, chính là quy phạm đạo đức tại từng tầng từng tầng đều phù hợp tiêu chuẩn của vũ trụ; mà vào thời kỳ ‘hoại’ thì đã bắt đầu xuống dốc, đạo đức thế gian trượt dốc rồi; thời kỳ ‘diệt’, thì là không được nữa rồi, cuối cùng các vị không thể để nó cứ hủ lạn tiếp nữa, thì làm sao đây, giải thể thôi. Giải thể xong thì chẳng còn gì cả, hết thủy sinh mệnh và vật thể trong vũ trụ đều không tồn tại nữa, nếu muốn có thì tái tạo. Chính là việc như vậy. Do đó thứ căn bản kia mà không cải biến, thì chúng sinh sẽ phát sinh biến hoá trong thành-trụ-hoại-diệt.

Vậy nói rốt cuộc ra thì là tội của ai? Nếu [bảo] tôi nói, thì không phải tội của ai cả. Trong đặc tính thành-trụ-hoại-diệt của vũ trụ thì chúng sinh chính là sẽ như thế, đó là vì trí huệ của vũ trụ không đủ. Vì thế tôi bèn nghĩ, biện pháp tốt nhất chính là Thiện giải hết thủy sinh mệnh! Mặc kệ là ai từng nợ ai cái gì, thì ai cũng đừng đòi người khác nữa, là vì ai cũng có tội. Mọi người đều đừng đi đòi món nợ kia nữa, giữa [người] với nhau thì trong Chính Pháp đều đã dùng Thiện báo để giải quyết, hãy tiến tới tương lai, tốt đẹp biết bao! (*võ tay nhiệt liệt*) Chúng sinh nhất định sẽ vui mừng, mọi người đều sẽ cao hứng, đây chính là điều lúc đầu tôi muốn làm.

Nhưng cụ thể lực chúng đã cải biến mọi thứ đó rồi, đã tạo ra ma nạn này, hơn nữa là tà ác chưa từng có trong lịch sử. Mọi người thử nghĩ xem, mỗi sống lấy đi cơ quan của thân thể người, ngay cả thời La Mã cổ đại trước đây khi bức hại giáo đồ Cơ Đốc một cách tà ác nhất là cũng không tà ác tới mức độ như thế, hung ác nhất cũng bất quá là đẩy người ta vào chỗ chết. Trên

ting cầu này thì tà ác lớn nhất, chính là loại tà ác mà các đệ tử Đại Pháp phải chịu đựng, phải đối mặt trong cuộc bức hại này, tà ác biểu hiện ra trong cuộc bức hại này. Cựu thế lực cảm thấy rằng, chư vị đều tới từ tầng thứ cao đến thế, chư vị đều phải chứng quả vị lớn đến thế, trở thành Vương lớn đến thế, thì đối với chư vị mà dùng phương thức ma nạn nhỏ, dùng phương thức tà ác không đủ tương đương, thì liệu có thể tu lên đó chăng? Chúng đều là một bộ lô-gíc đó.

Như chư vị biết về Pháp mà Sư phụ giảng, tuy nội hàm rất lớn, [nhưng về] bề mặt lại rất nông, rất thẳng. Lý và lời được tôi nói trắng thẳng ra ấy vậy mà làm ‘mê’ chúng sinh, thực ra [đây là] tôi nói về chúng là các sinh mệnh cao tầng kia. Người trong lịch sử đều giảng, rằng tương lai khi cứu người thì phải chăng Pháp rất khó được, cơ hội rất khó được. Quá khứ thì không chỉ con người thế gian đều giảng [thế], mà cả Thần cũng nghĩ: Cuối cùng khi tới lúc truyền Pháp này, cuối cùng khi tới lúc đến cứu chúng sinh, thì cơ duyên ấy nhất định sẽ khó được phi thường, khó ngộ phi thường, phải thông minh phi thường mới có thể ngộ được, chịu đựng khổ rất nhiều mới có thể tìm được. Mọi người thử nghĩ, nếu mà như vậy, thì công bình chăng? Không công bình. Rất nhiều Đại Giác Giả tới, tới thế gian, có khi chuyển sinh thành người tàn tật, chẳng may tai nặng mất mờ, tuổi tác cao rồi. Thế thì đối với họ công bình chăng? Thế thì không công bình. Do đó Pháp mà Sư phụ truyền là nông cạn rõ ràng, chúng lại không tin, về điểm này thì biểu hiện ra còn không được bằng con người thế gian.

Lý nói trắng ra, lời nói thẳng ra, hầu như không có ‘mê’. Tôi nói rằng lần truyền Pháp này là tuyệt đối

bình đẳng đối với chúng sinh. Tôi nói cửa lớn kia đã mở rộng, mở tới mức không còn cửa nữa, kỳ thực chính là đạo lý này. Nhưng đối với cự thế lực mà nói, chúng vẫn cứ một mực làm những gì chúng làm. Đương nhiên, hiện nay chúng đã minh bạch rồi, đã biết rằng hết thấy những gì chúng làm chính là huỷ diệt bản thân chúng, hết thấy những gì chúng làm cũng là do cự thế lực tăng cao hơn mượn dùng những điều này để huỷ diệt các sinh mệnh có tội lớn mà gồm cả ở phía dưới chúng, là vì tội ác tội lớn nhất chính là chúng cải biến đi những gì tôi muốn làm. Dù sao đi nữa, hết thấy những gì cuộc bức hại này tạo thành đều đã dần dần sắp qua rồi, là không thể vãn hồi, chúng không bồi thường nổi nữa rồi. Đây là can nhiễu đối với Chính Pháp vũ trụ, tội ác đã quá lớn.

Ngồi đây đa số là đệ tử Đại Pháp hải ngoại, kỳ thực Trung Quốc Đại Lục mới là chủ thể của đệ tử Đại Pháp, bởi vì Vương của các dân tộc của các thời kỳ lịch sử đều chuyển sinh vào Trung Quốc, hơn nữa là đến từ tầng thứ cao, đến từ tầng thứ cao hơn nữa, cũng đều chuyển sinh vào Trung Quốc rồi.

Ngoại hình người ta sẽ bị cải biến bởi quan niệm của người. Tà đảng Trung Cộng đã phá hoại văn hoá truyền thống Trung Quốc, hơn nữa đó là văn hoá nửa-Thần, văn hoá tiếp cận nhất với Thần, mọi người xem Thần Vận là có cảm giác ấy phải không; đồng thời tà đảng đã nhồi nhét một loại lý luận đấu tranh cực kỳ tà ác, giữa người với người biến thành tranh và đấu. Bản thân người Trung Quốc hiện nay cũng đều biết rồi, chỉ cần là người Trung Quốc cùng nhau, thì bất kể ở đâu cũng sẽ có đánh nhau; rất nhiều người dân tộc

khác đều cảm thấy, rằng người Trung Quốc sao “không đoàn kết”? Kỳ thực ở đây có nguyên nhân ở tầng rất sâu. Cựu thể lực chính là muốn làm nó đảo loạn, chính là muốn làm tới mức độ như thế. Làm loạn đến thế, rồi xem chư vị tu ra sao. Chư vị đến từ nguồn gốc cao, chư vị đại biểu cho nhiều sinh mệnh, quả vị viên mãn lớn, cho nên bèn khiến Trung Quốc loạn đến thế. ‘Có thể ở trong hoàn cảnh loại ấy mà tu thành thì chúng tôi mới thừa nhận, tu mà không thành thì là nhân phẩm kém quá. Trong hoàn cảnh tà như thế mà tu thành thì chúng tôi mới thừa nhận’. Đây chính là điều chúng làm đó. Nói một cách tương đối, ở bên ngoài Trung Quốc Đại Lục còn chưa tà ác thế; ở hoàn cảnh trong Trung Quốc thì không so sánh được, bản thân người ta không biết được đã biến thành thế này rồi. Đệ tử Đại Pháp cũng có rất nhiều người không tinh tấn, không tự xét mình cẩn thận, với nhau cũng đang trong văn hoá đảng mà xích mích qua lại.

Dù thế nào đi nữa, hết thấy đều tới đoạn cuối rồi. Tà ác muốn tái tổ chức một cuộc bức hại tà ác thế này thì chúng đã không còn lực lượng đó nữa, là vì những nhân tố tà ác là do cựu thể lực làm ra từ rất nhiều không gian, cũng là vì cuộc bức hại lần này mà chuẩn bị những nhân tố tà ác đó, những thứ loạn bát nháo nào cũng có, bây giờ đa số đã bị tiêu huỷ rồi, do đó xem ra hoàn cảnh càng ngày càng nói lỏng. Nhưng chừng nào nó chưa kết thúc, thì tà ác kia là vẫn cứ tà ác như thế thôi, giống hệt như thuốc độc, nó chính là thuốc độc, chư vị bảo nó không độc, nó cũng không làm nổi, cho nên mọi người không được buông lỏng cảnh giác, trong tu luyện là hết

sức dùng để cự thể lực dúi vào sơ hở. Sự việc cuối cùng là Sư phụ đang xem xem làm thế nào.

Làm một người tu luyện, dù thế nào đi nữa, vì chư vị là người đang đi trên con đường của Thần, như mọi người biết, người đang đi trên đường của Thần, thì họ so với sinh mệnh thông thường, so với người bình thường, là có chỗ khác biệt. Tuy nhiên chư vị cũng là tu luyện trong người thường, về hành vi, thậm chí cho đến ăn mặc, cử chỉ, và lời nói của chư vị là không khác gì so với người thường; chỉ có một điểm khác biệt lớn nhất, là khi gặp mâu thuẫn, đụng phải sự việc gì thì chư vị có thể hướng vào nội tâm bản thân mình để tìm nguyên nhân: Phải chăng là vì mình làm sai gì rồi nhỉ? Phải chăng vì vấn đề của mình mà tạo thành sự việc căng thẳng bế tắc? Đây là chỗ khác biệt rõ rệt duy nhất so với người thường. Tất nhiên điểm ấy sẽ biểu hiện ra ở hành vi con người. Người thường sẽ cảm thấy cá nhân ấy có khí chất khác biệt, cảm thấy đệ tử Đại Pháp rất Thiện, thích giao tiếp với đệ tử Đại Pháp, bởi vì rất cuộc đây là người tu luyện, trường ở xung quanh là thuần Thiện, điều mà người thường không có. Điểm ấy là khác biệt, người ta sẽ cảm thụ được.

Vậy cũng nói, đệ tử Đại Pháp tuy là người tu luyện, [nhưng] xem ra rất khó phân khai với người thường, đặc biệt là đang tu luyện trong người thường, hơn nữa đang tu luyện trong hoàn cảnh phức tạp thế này, như vậy đối với người tu luyện mà giảng, đó chính là rất khó. Tôi nhớ rằng khi chư vị thời đầu đắc Pháp, mọi người học đọc Pháp này, đặc biệt là hai bộ phận đầu tiên trong ba bộ phận những người mà tôi giảng, khi đọc xong Pháp này thì quả là tâm tình như thế, quả thực

quá cao hứng! ‘Quá tốt rồi! Rốt cuộc tìm được rồi!’ Con người chờ đợi nghìn vạn năm luân hồi chẳng phải chính vì điều này sao? Bấy giờ cảm thụ từ sâu thẳm của sinh mệnh khiến chư vị buông bỏ bất kể nhân tâm nào, hạ quyết tâm rằng nhất định tu tốt bản thân mình. Tâm tình hưng phấn ấy khiến người ta tinh tấn. Nhưng thời gian lâu dần dần lên thì không còn cảm giác đó nữa, tính lười của con người, các loại quan niệm của con người, những hiện tượng tạp loạn ở xã hội trước mặt, đối với người ta đều tạo thành các loại can nhiễu dẫn dụ, nên có câu rằng “tu luyện như thuở đầu, ắt sẽ thành viên mãn”. Có người vẫn hay nói với Sư phụ: ‘Nguyên lúc đầu khi con đọc Pháp, tăng thứ đề cao lên rất nhanh, khi đọc sách thì những điều nhận thức được không ngừng thể hiện ra, tại sao bây giờ không còn loại cảm giác đó nữa?’ Vậy mọi người hãy tự nghĩ xem, chư vị có “tu luyện như thuở đầu” chăng?

Kỳ thực, thời đầu tôi đã giảng lời này, tôi nói rằng làm đệ tử Đại Pháp mà giảng, lúc bấy giờ, gồm cả học viên mới, chư vị chỉ cần tu, thì rất nhanh sẽ đẩy chư vị tới vị [trí]. Đẩy tới vị [trí] nào? Đẩy tới nơi mà chư vị từ đó đến, chính là đẩy tới cao như thế, trong thời gian ngắn là đẩy tới vị [trí] rồi. Trên bề mặt thân thể người không xảy ra biến hoá lớn lao gì. Chư vị nếu muốn có thể có được biểu hiện của năng lực lớn ngần nào, thì cần chính niệm mạnh ngần ấy, thì mới khởi được tác dụng lớn như thế; chính niệm của chư vị cũng phải thuần tới mức độ ngần nào, chư vị mới có thể có được tác dụng lớn ngần ấy.

Như mọi người biết, một vị Thần Tiên, di động một toà núi chẳng đáng gì cả, chuyển dời núi quá đơn giản.

Nhưng Thần Tiên ấy họ không có nhân tâm. Họ hoàn toàn là quan niệm của Thần, là trạng thái của Thần. Thế mang theo nhân tâm thì có thể làm được chăng? Tuyệt đối không làm được. Có người tu luyện có thể làm được, có người không làm được; đây chính là vấn đề chính niệm có đầy đủ hay không. Chính niệm thật sự thuần tới chừng mức độ đó rồi thì mới được.

Có người nói ‘tôi cảm thấy mình rất là thuần tịnh’, nhưng thực ra không phải, mang theo rất nhiều tạp niệm, mang theo rất nhiều những thứ mà hậu thiên dưỡng thành. Thậm chí chư vị cảm thấy một niệm kia rất đơn giản thôi, nhưng có thể cơ điểm hay [nguyên] nhân khởi lên của nó, hay những thứ bám theo đều là bất thuần. Người tu luyện qua thời gian tu luyện lâu mà vẫn bảo trì một mạch chính niệm rất mạnh, bảo trì tâm cảnh thời mới đầu đắc Pháp, tâm thái thuần tịnh như thuở đầu ấy, thì quả thực rất xuất sắc, ngay cả Thần nhìn thấy cũng nói chư vị xuất sắc. Nhưng rất khó, vì tôi ngay từ đầu khi truyền Pháp đã biết rằng trong tu luyện chư vị sẽ có can nhiễu của nhân tâm, nếu không tôi đã không viết nhiều kinh văn trong «Tĩnh Tấn Yếu Chỉ» đến thế, trong tu luyện mà không ngừng tu chính và đốc thúc mọi người, bảo mọi người về những vấn đề gặp phải trong tu luyện. Tôi biết rằng sẽ xuất hiện những vấn đề này. Trong quá khứ điều này cũng là như thế trong tu luyện của những người không phải đệ tử Đại Pháp, đều tồn tại vấn đề này. Ai có thể tu luyện như thuở đầu, thì nhất định viên mãn.

Tất nhiên, đã là đệ tử Đại Pháp mà giảng, tu luyện trong hoàn cảnh xã hội người thường này, thì can nhiễu kia rất lớn. Sư phụ đã nhìn thấy điểm này, tuy chư vị là

phương thức tu luyện mà người trước đây chưa từng có, nhưng việc đạt tới tiêu chuẩn là nghiêm khắc; chư vị cũng đã đọc thấy trong «Chuyển Pháp Luân» rồi. Tu luyện cần phải thật sự như một người tu luyện, ít nhất chư vị phải thường xuyên bảo trì một chính niệm thanh tịnh, có thể trong các loại hoàn cảnh phức tạp, khi đụng phải các mâu thuẫn khác nhau, hoặc khi đột nhiên xuất hiện vấn đề nào đó, thì có thể như một người tu luyện mà đối đãi chúng, thế mới được.

Đương nhiên rất khó làm được, phải không? Vì vậy mới biểu hiện ra các loại trạng thái phức tạp của đệ tử Đại Pháp trong quá trình tu luyện. Có người tu được tốt, có người tu không được tốt, có người biểu hiện thể này, có người biểu hiện thể kia. Như mọi người biết, còn xuất hiện đệ tử Đại Pháp qua đời. Tất nhiên đã là người, thì lẽ nào có thể không chết? Một thành phố lớn mỗi ngày số người tử vong là khá lớn, “sinh-lão-bệnh-tử” là quy luật của con người. Một nhóm người đông như thế, mấy nghìn vạn đệ tử Đại Pháp, nếu nói rằng đều bất tử, đều là những người tu luyện trong tinh tấn mà thực tu không lơ lửng, thế thì chính là kỳ tích rồi, thế thì đã ‘phá mê’ rồi. Chính là vì có những người không tinh tấn, nên mới xuất hiện vấn đề. Vì rốt cuộc cũng là một quần thể người tu luyện, nên tỷ lệ tử vong rất thấp. Hơn nữa cựa thế lực vì để làm loạn hoàn cảnh này, cái gọi là khảo nghiệm người ta, xem xem chư vị nhận thức về Pháp này là chân là giả, chư vị tin hay không tin, cho nên chúng cố ý làm ra thật giả lẫn lộn làm người ta không thấy rõ.

Loạn đến mức độ nào? Ví như, có đệ tử Đại Pháp, cả nhà mọi người đều rất tinh tấn, người khác cũng nhìn

vào và thấy tốt lắm, thậm chí có người học theo họ, xem họ tu thế nào thì mình cũng tu như thế. Tôi nói người tu luyện là không có khuôn mẫu, lấy người khác làm mẫu thì chẳng phải việc chính mình nhận thức Pháp sẽ thành vấn đề. Cựu thế lực có thể nhìn nhận rằng chư vị đang xem theo họ tu, chứ không tự bản thân nhận thức Pháp, thế thì rất có thể khiến họ qua đời. Đương nhiên, đệ tử Đại Pháp mà, qua đời thì cũng đều viên mãn, khẳng định [là như vậy], là vì một người thường kia chư vị khi giảng chân tướng còn có thể cứu họ thậm chí có thể [khiến họ] quy vị, huống là người tu luyện Đại Pháp? Hơn nữa ấy là cựu thế lực tạo ra sự qua đời bất thường, thì đương nhiên được viên mãn.

Cựu thế lực làm sự việc này thành ra như thế, chúng chính là dùng thủ pháp độc ác ấy để khảo nghiệm người khác, thông qua việc ấy để khảo nghiệm người ta. “Thế nào? Chư vị cho rằng [họ] tu được tốt, họ chết rồi, chư vị còn tin hay không tin?” Những việc này phát sinh nhiều lần rồi, rất nhiều đệ tử Đại Pháp đều đã có kinh nghiệm, đều biết thủ đoạn của cựu thế lực. Nhưng từ yêu cầu của Sư phụ mà nói, tu luyện cũng là nghiêm túc, một người thành Thần, không phải ngồi đó uống trà, đọc sách là có thể thành Thần đâu, trên con đường ấy thật sự có thể tu lên được, thì mới được.

Trong tu luyện, chính là vì người tu luyện không thể luôn từ đầu đến cuối bảo trì một tâm thái như nhau, tiến thẳng lên như hoả tiễn, trong tình tấn mà bồi bổ các tầng thứ khác nhau của mình, do đó sẽ xuất hiện các trạng thái khác nhau. Cựu thế lực cũng sẽ làm loạn hoàn cảnh này, khảo nghiệm nhân tâm, v.v., và một số việc kiểu như thế. Không chỉ thế thôi đâu, có rất nhiều

ví dụ, ở Trung Quốc Đại Lục càng khó cần nói nữa. Biểu hiện tà ác trong cuộc bức hại, ấy là một bộ những cách làm mà cự thế lực an bài. Mục đích của chúng là để hoàn thành những việc chúng an bài, khiến những đệ tử Đại Pháp nào mà chúng cho là đạt sẽ tu thành viên mãn; nhưng mà chúng chẳng quản rằng chư vị ai có thể viên mãn, ai không thể viên mãn, chúng chỉ quản là trong cuộc bức hại thì đưa những [ai] có thể đạt sẽ viên mãn, làm thành công những gì chúng muốn làm.

Trong bức hại tôi cũng đang quan sát kỹ càng, có những học viên quả thật không có học bài học giáo huấn ấy. Vừa mới ra từ trại cưỡng bức lao động, tâm hiển thị của họ đã nổi lên, nhân tâm lại lên. Một người thường khi đụng phải việc nào đó cũng là cần có bài học giáo huấn, và nghĩ thêm suy xét thêm; người tu luyện lại càng cần tìm xem nguyên nhân bị cự thế lực dúi vào sơ hở là ở đâu, cần tra tìm vấn đề của mình. Tôi không giảng thêm việc này ở Pháp hội nữa, tình huống [Trung Quốc] Đại Lục cũng rất phức tạp, các chủng các dạng nhân tâm, các chủng các dạng mâu thuẫn, ở hoàn cảnh phức tạp ấy là thiên biến vạn hoá. Nhất định phải thành thực tra tìm tự mình, giảm thiểu việc cự thế lực dúi vào sơ hở.

Tiếp theo tôi lại nói một chút về vấn đề khác.

Như mọi người biết gần đây Đài truyền hình Tân Đường Nhân, một hạng mục giảng thanh chân tướng do đệ tử Đại Pháp làm, đã có một số thay đổi. Tôi cảm thấy cũng rất bình thường. Rất nhiều học viên đều đang nghị luận. Có thể khiến những việc, những hạng mục giảng thanh chân tướng mà đệ tử Đại Pháp cần làm ấy được làm tốt, có biện pháp tốt hoặc chủ ý tốt, thì là

làm như thế, cũng đều là bình thường. Nhưng một số học viên, lúc thường làm không được tốt lắm, thậm chí lúc thường vẫn là có ý kiến về người phụ trách trước đây, đến lúc này thì họ đi lấy lòng. Người phụ trách tiền nhiệm vốn có tâm tính rất bình tĩnh, trước đây tôi từng gặp mặt anh này và nói về việc này, có người lại cầu nhau: ‘Chúng ta nào có bất hảo đến thế, nói thay người liền thay người?’ (*Sư phụ cười*) Tất nhiên, người tu luyện không thể đâu, tôi bảo người phụ trách tiền nhiệm một câu thì anh này liền minh bạch rồi.

Hãy nói về người tu luyện, việc Sư phụ muốn mọi người làm thì đối đãi thế nào. Sư phụ hề đã bảo làm thế rồi, thì nhất định có đạo lý. Chư vị chẳng phải tới trợ Sư Chính Pháp sao? Tại sao không chiếu theo những gì Sư phụ muốn làm để phối hợp và viên dung, mà lại làm những việc không nên làm? Nói những gì không nên nói? Chư vị là người tu luyện chẳng? Chư vị là đệ tử của tôi chẳng? Chư vị còn gọi tôi là Sư phụ chẳng?

Kỳ thực mọi người hãy nghĩ xem, vừa rồi chư vị nói về Thần Vận, nói về thành công của Thần Vận. Trước đây tôi từng giảng, tôi nói rằng lịch sử xã hội nhân loại đến năm 1999 ấy là kết thúc rồi. Khi con người đại lễ mừng năm 2000, thì tôi nghĩ, tôi nói rằng phía minh bạch của con người đang chúc mừng. Có thể vượt qua niên đại đó, còn có hy vọng tồn tại, quả thật cần chúc mừng. Nhưng thời gian có thể cứ kéo dài không ngừng như thế này sao? Nếu quả táo kia đã mục nát hết rồi, thì còn đặt ở đó nữa liệu có thể được chẳng? Sâu bọ bò đầy bề mặt rồi, mùi mục nát tản ra rồi, thì còn bày ở đó nữa ư? Rốt cuộc là còn bao lâu nữa? Trong thời kỳ lịch sử này người ta đều nghị luận về sự kiện này,

nghĩa là người ta đều đang lo lắng. Nếu [bảo] tôi nói, từ lâu tôi đã giảng cho đệ tử Đại Pháp rồi, tôi nói rằng chính vì vũ trụ đang Chính Pháp, nơi đây thành hạch tâm của Chính Pháp, nơi đây có vô số đệ tử Đại Pháp đang chứng thực Pháp ở đây, nên mới đẩy lùi thời gian này. Vậy nói một cách khác, đây là Đại Pháp khiến nó được lưu lại. Lưu lại làm chi? Cho con người một cơ hội nữa, lưu lại để các đệ tử Đại Pháp cứu người ở đây. Không được chỉ nhìn thấy rằng chúng ta một mục ở đây chịu đựng ma nạn.

Có học viên nói ‘tôi chính là chịu đựng, chịu đựng’. Chịu đựng gì chứ?! Trong tình huống khó đến mấy chư vị đều cần đi làm tốt ba việc. Đi cứu độ chúng sinh, đây là trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp! Viên mãn của đệ tử Đại Pháp tuyệt đối không phải là viên mãn cá nhân, nhất định là trong khi cứu độ chúng sinh, mà dẫn theo vô số chúng sinh viên mãn. Mỗi người đều thế! (*vỗ tay*) Vậy thì đã là như thế, mọi người hãy nghĩ đi, tại thời kỳ lịch sử này chúng ta nên chăng là đóng vai chính?

Sư phụ dẫn dắt mọi người làm Thần Vận, thực tế chính là làm mẫu cho mọi người. Tôi đã đưa Thần Vận thành biểu diễn số một thế giới, ít nhất trong lĩnh vực văn nghệ và trong lĩnh vực nghệ thuật, Thần Vận đã là vai chính rồi. Vậy các hạng mục khác thì thế nào? Chư vị đối với một chút thành tích mà mình làm ra rất là hieu hieu tự đắc, chư vị đã đóng vai chính chưa? Ngay cả vai phụ chư vị còn chưa phải, có người còn đang là vai hề xấu! Đó là điều đệ tử Đại Pháp nên làm ư? Là điều Sư phụ bảo chư vị làm ư? Trong chúng ta có người nói, nói rằng ‘hiện nay chúng ta không đủ quỹ, không làm ra hạng mục được’. Vậy là chư vị chưa làm được tốt, chư

vị chưa coi đó như việc đệ tử Đại Pháp thật sự cần phải làm mà làm, như một công ty thật sự mà làm. Một kênh thông tấn mang tính toàn thế giới mà quỹ chu chuyển không có mấy trăm triệu thì không là công ty lớn. Tất nhiên lời nói ra thì khẳng định có người có áp lực. Tôi không phải là nói rằng chư vị chưa đạt được mức độ đó là không được. Tôi chỉ là từ đạo lý mà nói về việc này, chúng ta nên làm như thế thì mới được.

Có những người mà khả năng chứa đựng sao nhỏ vậy? Vấn đề nghĩ tới sao nhỏ vậy? Nếu kênh thông tấn của chư vị thật sự đặt chỗ đứng ở xã hội chủ lưu, thật sự thành hăng thông tấn toàn thế giới, mọi người nghĩ xem, vạch trần tà ác, dẫn đường nhân loại về phía chính diện, sẽ khởi tác dụng lớn ngần nào? Sức cứu độ chúng sinh lớn ngần nào? Chư vị chưa làm được, thường xuyên chỉ trông mong kênh thông tin của người thường sẽ làm chút gì cho chúng ta! Thông tin của người thường sẽ không làm gì cho chư vị đâu, vì họ không phải do đệ tử Đại Pháp làm. Là chư vị đang chứng thực Pháp, không phải là người thường chứng thực Pháp. Chính là chuyện như vậy. Có những lúc chư vị nghĩ rằng để thông tin của người thường làm gì đó cho chư vị, và họ làm ngược lại cho chư vị, phải vậy không?

Lại nói vấn đề Thần Vận. Rất nhiều học viên có lối nghĩ thế này về Thần Vận, cảm thấy [là] hạng mục Sư phụ dẫn dắt làm. Kỳ thực là Sư phụ làm mẫu cho chư vị, còn nhiều việc khác thì là chư vị làm. Nhưng Thần Vận từng bước từng bước làm thế nào thì tôi là có kế hoạch.

Thời đầu làm một đoàn thể nghệ thuật, đặc biệt là ở Mỹ quốc, chúng ta lấy thân phận người Hoa, là một tộc duệ thiểu số, muốn mở ra cục diện xã hội này, nói đâu

dễ vậy. Ngay cả đoàn nghệ thuật Mỹ quốc, cũng phải trải qua mấy chục năm ảnh hưởng mới có thể bước ra được, vậy chúng ta làm sao? Do đó Sư phụ mới bảo đệ tử Đại Pháp các nơi rất nhiều người đều tham dự, bảo mọi người tích cực phối hợp, làm lớn ảnh hưởng của Thần Vận, ấy là một nguyên nhân.

Một nữa chính là chất lượng tiết mục phải được bảo đảm, cho nên tôi coi hiệu quả trực tiếp đối với khán giả là chặt chẽ nhất. Làm một biên đạo, họ đứng ở góc độ vũ đạo mà nhìn xét hiệu quả, họ rất khó tưởng tượng khán giả sẽ nhìn vấn đề này như thế nào. Làm chỉ huy đoàn nhạc, họ đặt tâm vào biểu hiện đoàn nhạc. Mà làm ánh sáng và âm thanh, họ đều nghiêng về cách nghĩ của mình. Tôi không như vậy, tôi trực tiếp xét hiệu quả tổng thể đối với khán giả, thậm chí trong các tình tiết là có phân lượng [nhấn mạnh] thêm vào cần thích đáng, bảo đảm cho toàn buổi diễn thì hiệu quả với khán giả sẽ là gì.

Vì thế chất lượng tiết mục một khi lên rồi, thêm vào đó là phối hợp của các học viên các nơi, mà lại là người tu luyện làm, điều biểu hiện ra đều là thuần Thiện thuần mỹ, ngoài ra còn mang theo năng lượng chính diện cường đại của người tu luyện, mà bản thân đệ tử Đại Pháp là tới để cứu độ chúng sinh, do vậy đệ tử Đại Pháp làm gì thì cũng không thể làm uổng phí, đều cần có trách nhiệm cứu người, đương nhiên biểu hiện trong biểu diễn là phi thường nổi bật. Ở đó rất nhiều khán giả đều cảm thụ được, đều thấy được trên sân khấu là Thần đang làm. Kỳ thực đệ tử Đại Pháp làm các hạng mục khác cũng là như thế, cần thành thực làm

cho tốt. Chỉ mấy năm ngắn ngủi, đưa danh vọng Thần Vận lên rất lớn.

Thực ra Thần Vận ngay năm đầu đã có tiếng vang rồi, bấy giờ người ta đều nói đây là một kỳ tích. Tôi vốn là nghĩ một năm làm hai biểu diễn, một là “Thánh Đản Kỳ Quan”, tức là lễ Giáng Sinh thì làm một biểu diễn, và làm một biểu diễn nữa vào Tết năm mới Trung Quốc; mỗi năm hai biểu diễn với các tiết mục khác nhau. Về sau vì bận rộn quá, làm không nổi, hiện nay chỉ làm một biểu diễn. Ngắn ngủi mấy năm, đã thành ảnh hưởng rồi. Điều này đối với sự phối hợp của đệ tử Đại Pháp, đều có liên quan về nhân tố đủ mọi phương diện.

Tôi nói với người phụ trách Đài truyền hình, rằng kênh thông tấn nếu không chú trọng bồi dưỡng chuyên nghiệp hoá các nhân viên, thì chất lượng của chư vị không lên được, mức độ chuyên nghiệp hoá cũng không đủ, thế đều không được, làm một hãng thông tấn cỡ lớn thì ắt phải coi trọng điều này.

Khi làm Thần Vận bấy giờ thì tôi nghĩ, rằng nếu muốn Thần Vận có thể thành đệ nhất, thì trước tiên cần bồi dưỡng diễn viên, nên tôi bèn làm trường học, giải quyết triệt để vấn đề diễn viên. Chúng ta rất nhanh, chỉ thời gian ngắn đã bồi huấn được diễn viên rồi. Lúc đó kỹ xảo còn chưa cao thế này, hiện nay càng ngày càng cao, diễn viên có rất nhiều người đều thành diễn viên múa hàng đầu quốc tế rồi, (*vỗ tay*) nên mới có được hiệu quả diễn xuất thế này, mức độ chuyên nghiệp hoá về các phương diện khác cũng càng ngày càng cao. Tất nhiên, đoàn nhạc của Thần Vận cũng có cải thiện rất lớn, tôi cũng muốn đưa đoàn nhạc thành hạng nhất thế giới. (*vỗ tay*) Nếu tôi nói được thì có thể làm được, (*Sư*

phụ cười) (*vỗ tay*) hiện đang nỗ lực. Năm ngoái ba đoàn nhạc của chúng ta hợp nhất để làm một đoàn nhạc giao hưởng ra diễn xuất, diễn xuất ở Nhà hát Carnegie Hall tại New York, rất thành công, tín tâm của thành viên đoàn nhạc cũng tăng gấp bội. Đoàn nhạc cũng nhất định có thể có tiếng vang.

Kỳ thực tôi làm Thần Vận, chính là để các hạng mục xem Sư phụ làm thế nào. Hơn nữa, tôi còn một dự kiến, rằng vì học viên các nơi dùng quá nhiều người trong việc quảng bá Thần Vận, ảnh hưởng hạng mục khác, nên sự tình này cần cải biến. Hiện nay đã cải biến rất nhiều, năm ngoái cho tới năm nay thì các buổi diễn không dùng nhiều người như thế nữa, rất nhiều địa phương đã dùng rất ít người. Khu New York thì tôi đã bảo hãy tận lực dùng ít đi. Mà chư vị nói xem mấy nghìn người ra bán vé, rốt cuộc ngay cả uy đức cũng không có, khán giả đến được bao nhiêu người? Một số địa phương chỉ ba người, bốn người là đã làm tốt cả mấy buổi diễn, hơn nữa là đầy rạp, chư vị xem uy đức ấy lớn ngần nào. Do đó tương lai sẽ càng ngày dùng càng ít người. Ngoài ra bây giờ thống kê một chút, các nơi đều là tình huống này, trên 80% khán giả đến vì xem quảng cáo, do đó chúng ta chỉ cần số lượng ít người làm, và làm quảng cáo tốt hơn nữa, là được rồi. Dần dần sẽ làm như thế.

Vừa giảng là hai vấn đề cụ thể. Tôi vừa nghe nói lại có một số học viên đến từ [Trung Quốc] Đại Lục. Có những học viên trước đây từng nghe tôi giảng Pháp, ở [Trung Quốc] Đại Lục thì tuyệt đại đa số học viên chưa từng nghe tôi giảng Pháp, một lần gặp mặt Sư phụ xem ra rất là khó, như vậy thì tôi giảng thêm một chút. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Chúng ta vẫn là chọn dùng phương thức ấy, Sư phụ giải đáp câu hỏi. (vỗ tay) Bây giờ là có thể bắt đầu, có thể đưa các từ [câu hỏi] lên.

Tôi ngồi xuống thì mọi người nhìn không rõ, tôi thấy là tôi vẫn đứng giảng. (vỗ tay)

Đưa các câu hỏi lên nhé.

Hãy tận sức hỏi các vấn đề trong tu luyện của chư vị. [Còn như] ‘ cá nhân tôi khó chịu chỗ này, khó chịu chỗ kia’, (mọi người cười) —mọi người chúng ta đều cười rồi— những cái đó nên là ‘quan ải’ để bản thân vượt qua.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp ở xã hội ngày nay ứng đối thế nào với thực phẩm có chất độc hại công nghiệp hoá trong cuộc sống hàng ngày? (mọi người cười) (Sư phụ cười)

Sư phụ: Hiện tại quả thật là như vậy. Khoa học con người rất nông cạn. Biến đổi gen nhìn ở bề mặt có thể làm cây nông nghiệp ít bị sâu hại, thậm chí nhìn từ bề mặt là thấy gia tăng sản lượng. Kỳ thực, thế giới này là Thần tạo ra, lương thực của người cũng là Thần tạo ra, những thứ đó của giới tự nhiên và thân thể người là có một tuần hoàn chính thường, đều có thể lợi dụng lẫn nhau, hơn nữa những thứ đó trong quá trình tuần hoàn còn có thể khiến chúng thăng hoa lên tầng thứ cao. Toàn thể vũ trụ đều là một hệ thống tuần hoàn. Nếu những thứ của chúng ta đây phát sinh biến dị, bất thuận, thì những thứ đó không chỉ ảnh hưởng tới xã hội nhân loại, mà còn ảnh hưởng tới xã hội cao tầng, đồng thời những thứ biến dị sẽ khiến thân thể người phát sinh dị dạng.

Trước đây tôi giảng cho chư vị rồi, tôi nói rằng thật ra nhân loại đã trải qua hai trái đất. Ở trái đất lần trước nhân loại khi tới thời kỳ cuối cùng, người bấy giờ trông rất đáng sợ. Có người đầu rất to, có người chân rất ngắn, có người một tay dài một tay ngắn, cũng có người ngũ quan lệch lạc, bị độc hoá đến mức rất xấu xí, con người đều biến hình, chính là do biến đổi gen và ô nhiễm của công nghiệp hoá tạo thành.

Đệ tử Đại Pháp là người tu luyện, nhân loại hiện đại có thân thể bề mặt vốn chính là đã bị ô nhiễm rồi, đồng thời có rất nhiều nghiệp lực ở bề mặt, trong quá trình tu luyện, chính là trừ rớt những thứ bất hảo đó, thuần tịnh tư tưởng và thân thể của chư vị, thậm chí những khuyết tật đều có thể bồi bổ, khi quy vị nhất định phải đạt được tiêu chuẩn của Thần thể, vì thế cái đó nên là sẽ không có vấn đề. Chỉ cần tu luyện, thì không tồn tại vấn đề ấy. Hơn nữa người đã trưởng thành là sẽ không lập tức xuất hiện dị dạng, nhưng [đồ ăn đó có thể] sẽ tạo thành rụng tóc, chúng ảnh hưởng rất là ít. Ảnh hưởng đối với đời sau thì rất lớn. Chỉ cần là người tu luyện, thì dù là trẻ em, người lớn, trên thực tế đều trong quá trình giải quyết, thân thể chư vị, bất kể là ô nhiễm hay không ô nhiễm, đều đang trong quá trình chuyển hoá.

Đệ tử: Chúng con là đệ tử Đài Loan, đắc Pháp nhiều năm. [Con] và chồng là đồng tu đều tín Sư tín Pháp làm tốt ba việc, biết rằng Đại Pháp không phải để trừ bệnh, biết rằng tế bào người tu luyện đều được vật chất cao năng lượng chuyển hoá, nhưng mà bệnh gút từ trước khi đắc Pháp vẫn một mực không khỏi, gần đây các khớp còn rất đau. (mọi người cười)

Sư phụ: (cười) Người tu luyện đều biết, chỉ cần chư vị tinh tấn, thì thân thể chư vị sẽ phát sinh biến hoá, Sư phụ cũng sẽ điều chỉnh cho chư vị. Không phải là thân người này của Sư phụ làm, mà là Pháp thân của Sư phụ làm. Từ khi chư vị tu luyện cho tới nay mà vẫn không khỏi, chư vị phải thật sự tìm xem vấn đề về tâm tính, xem xem chấp trước ở đâu, chỗ nào cần tu tốt, đây quả thật là vấn đề tu luyện cá nhân rồi. (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Bình Định Sơn thuộc Hà Nam xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: (cười) Những vấn an thì không cần đưa lên nữa, Sư phụ biết tâm tình của chư vị.

Đệ tử: Chúng con là những đệ tử Đại Pháp cao tuổi đến Mỹ quốc chưa lâu, hết sức mong mỏi gặp Ngài, kính nghe Pháp Ngài giảng; vì nguyên nhân các loại mãi vẫn không thể toại nguyện, nay đặc biệt thỉnh nhờ đồng tu tham dự Pháp hội chuyển đạt lời vấn an. Đệ tử Đại Pháp từ Trường Sa.

Sư phụ: Không cần đưa những cái này lên nữa, Sư phụ biết. (Sư phụ cười)

Đệ tử: Mời Sư phụ ngồi giảng Pháp, Ngài đã đứng một giờ đồng hồ rồi.....

Sư phụ: Không sao cả.

Đệ tử: Nơi diễn xuất Thần Vận ở Đài Bắc mãi vẫn không sao thuê được Kịch viện Quốc gia cao cấp nhất, phải chăng đệ tử chưa đủ nỗ lực?

Sư phụ: Ở Đài Loan thì ngoại trừ ở Đài Bắc, có một số nhà hát kịch cũng rất khá, nhưng nhà hát kịch Đài Bắc dường như không tốt lắm, ngay cả Kịch viện Quốc gia mới chỉ có thể chứa hơn 900 người, có thuê hay

không thì cũng không ý tứ lắm, vì thế tôi không bảo họ nhất định thuê.

Đệ tử: Phương thức báo cáo mà Đại Kỷ Nguyên Đài Loan vạch trần tà đảng là dường như không đủ hấp dẫn độc giả, hiện nay vẫn không sao khiến đại đa số người Đài Loan tiếp thụ. Xin hỏi là con nên làm thế nào?

Sư phụ: Chư vị thử đề đạt kiến nghị cho họ, xem ra chỉ có thể làm vậy. (Sư phụ cười)

Đệ tử: Chúng ta rốt cuộc đã cứu được bao nhiêu chúng sinh? Tỷ lệ phần trăm là bao nhiêu?

Sư phụ: Hiện nay số người thoái đảng là bao nhiêu? Hầu như những người được chư vị từng giảng chân tướng đều ở số người thoái đảng, tuy nhiên không nhất định bảo đảm rằng mỗi người thoái đảng đều không tái phạm những việc bức hại đệ tử Đại Pháp, một số người là thật sự thoái từ trong tâm rồi. Nhưng dù sao đi nữa, họ một khi đã có biểu thị ấy, Thần sẽ giúp họ xử lý những vấn đề này. Hiện nay 130 triệu người Trung Quốc đã thoái đảng rồi, tà đảng Trung Cộng không có nhiều người đến thế, là vì gồm cả thoái đảng, thoái đoàn, thoái đội, [và người đã] nghỉ hưu.

Đệ tử: Trước đây con ở trong nước làm những việc giảng chân tướng và tu luyện cá nhân không được tốt lắm. Thời gian mấy năm nay ở nước ngoài thường nghĩ tới những người lẽ ra cần giảng chân tướng nhưng lỡ mất, bản thân con hy vọng bồi bổ những ân hận của mình, quay về giảng chân tướng cho họ, nhưng mà trong tâm luôn còn hai chữ “sợ hãi”.

Sư phụ: Tu luyện ấy, một người nếu [lòng] rất bình thản quang đãng, thì can nhiễu nhất định sẽ ít. Không phải nói, ‘Ồ, Sư phụ đã giảng, tôi bèn đi làm’, quay

trở về bị bắt thì làm sao? Tôi chỉ là giảng từ góc độ tu luyện, thật sự trong tâm không chứa ‘sợ hãi’, bình thản quang đảnh, làm những việc cần làm, đường đường chính chính đi trên con đường của Thần, không có sợ hãi. Cảnh sát cũng là sinh mệnh đợi được cứu, ‘[người] tới thì ta giảng chân tướng cho người’. Quả thật có đệ tử Đại Pháp như thế, kết quả ngay cả cảnh sát cũng hết sức bội phục, lúc đi còn bảo chú vị, ‘chú ý an toàn nhé’. Thật sự rất xuất sắc. (vỗ tay) Nhưng [nay] đã ở nước ngoài rồi thì chú vị làm tốt những việc cần làm thì cũng như vậy thôi.

Đệ tử: Kính chào Sư phụ. Con lý giải Pháp Lý ‘phối hợp một cách vô điều kiện’ chính là người điều phối nói sao thì chúng con làm vậy. Câu hỏi của con là, một hạng mục vào thời khắc then chốt mà người điều phối không nói hãy làm thế nào, thì chúng con nên phối hợp làm sao? (mọi người cười)

Sư phụ: Người điều phối có những lúc sẽ trước hết lắng nghe ý kiến người khác, sau đó chọn lấy một ý kiến tốt, cũng có [người] như vậy. Nhưng cũng có người phụ trách, xưa nay không ý kiến, bản thân xưa nay không có cách nghĩ, xưa nay không dụng tâm ở chỗ này, thế thì quả thật có phần sai kém. Sư phụ giao cho chú vị nhiều đệ tử Đại Pháp như thế, để chú vị dẫn họ cho tốt, vậy chú vị nhất định phải làm, đây là trách nhiệm. Làm không tốt, ấy là có quan hệ trực tiếp với tu luyện của bản thân.

Đệ tử: Pháp Lý ‘phối hợp một cách vô điều kiện’ phải chăng bao hàm rằng khi hạng mục vào thời khắc then chốt thì người điều phối nên phải có dũng khí quyết định hướng đi của hạng mục?

Sư phụ: Đương nhiên là như thế, bản thân nếu có một chủ ý tốt đi làm như thế nào?

Thời ban đầu làm Thần Vận, đệ tử Đại Pháp làm nghệ thuật cũng không ít, người này bảo tôi, rằng Sư phụ nên làm thế này, người kia nói, rằng Sư phụ nên làm thế kia, người này nói sự việc này là thế này, người kia nói sự việc kia là thế kia. Nói ra đều có đạo lý lắm, sau đó còn đưa ra rất nhiều ví dụ. Mỗi ngày hầu như đều có người truyền tới tai tôi, tôi bèn nghĩ: Tôi nói rằng đây là tôi làm, ai nói thế nào đều không can nhiễu được, tôi biết rất rõ là nên làm ra sao; nếu đây là một người phụ trách hạng mục bình thường, thì thật sự không trụ vững nổi. Oà, có những thế rất áp đảo, thật sự rất khó trụ. Nhưng đã làm một người phụ trách hạng mục, chứ vị nếu không có phương hướng kiên định của mình, thì thật sự sẽ chẳng làm được gì.

Đệ tử: Hiện nay có những nước vẫn chưa chấp hành chiếu theo yêu cầu về quản lý tài vụ của Thần Vận, thỉnh Sư phụ giảng lần nữa về phương diện này.

Sư phụ: Buổi họp Thần Vận sắp khai mở, những việc này hẳn sẽ làm cho tốt. Đệ tử Đại Pháp vốn dĩ chính là coi những thứ [tiền tài] này nhẹ nhàng lắm, [vì] tu luyện ở vị trí số một. Nếu xuất hiện vấn đề ở đây, thì rất khó tu luyện rồi, cự thế lực nhất định sẽ tìm chứ vị thanh toán khoản này, mà chứ vị lại không qua nổi quan này. Nhất quyết đừng để có vấn đề.

Không có đủ điều kiện, hoặc có một số học viên dăc ý quên cả trời đất, hay là còn có hạng mục khác đang gặp khó khăn, lạm dụng quỹ, thì đó là những việc rất nghiêm trọng. Bởi vì đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp hoặc làm hạng mục nào đó, là chứ vị đang viên mãn

chính mình, đang đi con đường tu luyện của mình, đừng phải khó khăn nào đó thì chư vị tự mình giải quyết mới tính là vượt quan, phải vậy không? Vượt qua được thì là uy đức. Giả dụ như chư vị dùng tiền của người khác, lạm dụng tiền của người khác hoặc [lạm dụng] quỹ của Thần Vận để làm, thế thì đã khác rồi —hạng mục đó đâu làm thế nào cũng đều không có uy đức của chư vị— cự thế lực sẽ tóm cứng chư vị ở vấn đề này: Các vị trợ giúp Sư phụ các vị Chính Pháp hay là Sư phụ các vị đang trợ giúp các vị? Ngoài ra trong tình huống không ai biết mà lạm dụng quỹ hoặc coi đó như tiền của mình, thì ấy là điều đại kỵ trong tu luyện, đã là vấn đề rất nghiêm túc rồi. Do đó có những lúc tôi nghĩ, nhất quyết chớ để vấn đề xuất hiện ở chỗ này. Sư phụ là sẽ không đi giảng quá nặng nề những việc này, tôi cũng không coi trọng nó, nhưng tôi thật sự lo rằng ai xuất hiện vấn đề ở chỗ này thì bao nhiêu năm ấy tu uổng phí rồi. Cự thế lực mặc kệ chư vị là học viên tu lâu hay là học viên mới hay là người phụ trách, cự thế lực đều có thể sẽ huỷ chư vị.

Tất nhiên mọi người thực ra làm được hết sức tốt đẹp rồi, nhìn thấy thành công của Thần Vận mọi người rất cao hứng, sức cứu người là lớn, mọi người đều muốn ủng hộ Thần Vận, tôi biết mọi người đều suy nghĩ như thế.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp ở Tây An xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. Không cần đưa những vấn an lên nữa. (vỗ tay)

Đệ tử: Con là ký giả Đại Kỷ Nguyên Đài Loan, năm nay gặp không ít nhân sỹ các giới từ Đại Lục chuyên tới Đài Loan để xem diễn xuất Thần Vận, họ ngoài việc cảm

động ra, cũng biểu thị vấn an tới Thầy Lý Hồng Chí từ bi vĩ đại, và còn có ý tôn kính rất cao, họ thành tâm hy vọng rằng Sư phụ Ngài có thể trở về Trung Quốc, đoàn nghệ thuật Thần Vận có thể sớm ngày về tới cố hương của văn hoá Thần truyền.

Sư phụ: Cảm ơn những vị đó. Tôi là muốn để Thần Vận tới Đại Lục diễn xuất, (vỗ tay) xem thời gian là có kịp hay không. Hễ mà tới Đại Lục, thì đừng nói ba đoàn này, bốn đoàn cũng không đủ. Có người trong đoàn nghệ thuật đã có hôm thử tính, nói rằng ba đoàn mà diễn ở Trung Quốc, riêng đệ tử Đại Pháp thôi cũng phải đi xem sáu mươi năm, (mọi người cười) thì mới xem xong. (vỗ tay) Do đó quần thể khán giả này là lớn. Tất nhiên cứu độ chúng sinh, nhiều hơn nữa vẫn là cần để người thường tới xem.

Đệ tử: Thay mặt các đệ tử Đại Pháp ở Bắc Kinh và Thiên Tân ở Trung Quốc Đại Lục xin vấn an Sư phụ, bái lạy Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người, không cần đưa lên những vấn an nữa. (vỗ tay)

Đệ tử: (Sư phụ: Đoạn đầu vấn an Sư phụ thì Sư phụ không đọc nhé.) Con là đệ tử Đại Pháp ở Trường Xuân. Chúng con bất kể nóng bức giá lạnh, mưa dầm gió dữ, vẫn kiên trì phát chính niệm, [chừng nào] bức hại không ngừng, [thì] chính niệm không ngừng, làm tốt ba việc, thỉnh Sư phụ hãy an tâm.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Đệ tử Đại Pháp ở quê Sư phụ đây, làm được hết sức tốt. (vỗ tay)

Đệ tử: (Sư phụ: Làm sao nhỉ? Vẫn là vấn an, đọc hay không đọc đây?) Các đệ tử Đại Pháp tại Vĩnh Lăng thuộc

Tân Tân ở Phủ Thuận tỉnh Liêu Ninh xin vấn an Sư phụ từ bi vĩ đại.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Làm thế nào để giảng tốt hơn nữa về chân tướng bức hại cho các kênh thông tin Tây phương và các cơ quan nhân quyền?

Sư phụ: Giảng chân tướng, ở đâu đều có thể giảng, đừng nhắm vào chính phủ hay đoàn thể nào, đừng có lối nghĩ ấy, rất nhiều lúc đều vì cái tâm này, mà con đường bị ngăn trở. Như mọi người biết, chúng ta là cứu người, cứu người là cứu gì? Nhân tâm. Cho nên chỉ nhắm vào nhân tâm, nhắm vào cá nhân, không được nhắm vào đoàn thể. Ví như nói ‘tôi chính là muốn nhắm vào đoàn thể này mà đi giảng chân tướng’, [thì] chưa vị có thể cứ làm thế đi, nhưng cứu người cần có hiệu quả thật, giảng chân tướng với ai cũng được, đến với giai tầng nào mà giảng chân tướng cũng không thành vấn đề, chúng sinh đều đang chờ đợi.

Đệ tử: Đối với một số được gọi là ‘học viên’ một thời gian dài vẫn lẫn lộn cùng với các đệ tử Đại Pháp, cố ý khuấy đảo các việc trong các đệ tử Đại Pháp, [con] không biết làm thế nào vạch trần và vẫn có thể đối đãi một cách từ bi.

Sư phụ: Phải rồi, có những người cảm thấy Đại Pháp là tốt, không muốn ly khai, nhưng không tu luyện ở đó chính là khởi tác dụng khuấy đảo các việc, bản thân họ không biết; một nhóm học viên mà nhân tâm nặng nề còn thích nghe họ. Lôi kéo nhóm người này lại giảng, điều giảng ra toàn là nhận thức của nhân tâm, cũng không ở tại Pháp, quả thật là khuấy đảo các việc. Những người không tinh tấn loại này, nhưng lại cảm

thấy Đại Pháp tốt, tách không ra, thì tôi hy vọng cơ duyên thiên cổ của chư vị đừng vụt qua mắt; thật sự tu một cách thực tế đi, bản thân có sở đắc, thì mới không uổng phí một thời ở trong các đệ tử Đại Pháp.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp nếu tự thân chẳng tu tốt, thì phải chẳng làm đủ nhiều việc đi nữa cũng không đạt mục đích cứu độ chúng sinh?

Sư phụ: Không phải thế đâu. Tôi lại nghĩ tới một đạo lý này. Có người nói, đặc biệt là ở Trung Quốc Đại Lục có rất nhiều người nói, ‘bạn chưa làm tốt thì bạn đừng tới quản tôi.’ Lời nói ấy mọi người nghe thấy dường như là đúng, ‘phải đấy, bạn làm tốt rồi hãy nói tôi’, thật ra không đúng. Không có người hoàn hảo, họ ở phương diện này còn thiếu sót, nhưng có thể ở phương diện khác thì tốt hơn chút. Mặc kệ là người nào, chỉ cần lời họ nói là nói đúng, thì đều nên nghe, dù người đó chư vị nhìn nhận họ là người tốt hay là người xấu, đây mới là đúng. Do đó dẫu bản thân trong tu luyện cảm thấy mình làm được tốt hay không tốt, thì việc giảng chân tướng ấy chư vị đều nên làm. (vỗ tay)

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp thành phố Đường Sơn tỉnh Hà Bắc xin vấn an Sư phụ. Từ 20 tháng Bảy năm 1999 cho tới nay vẫn luôn là một trong những địa phương bị bức hại nghiêm trọng nhất ở toàn quốc, năm ngoái còn phát sinh hai lần bức hại trên diện rộng, gây tổn thất cực đại cho chúng sinh, xin Sư phụ chỉ cho.

Sư phụ: Nói những việc này ra thì sẽ quá nhiều, kỳ thực các nơi ở Trung Quốc Đại Lục đều như thế đó, chính như vừa rồi Sư phụ giảng, nếu đệ tử Đại Pháp chúng ta chính niệm đầy đủ hơn, có thể trong cuộc bức

hại đều làm được phù hợp người tu luyện, giảm bớt nhân tâm, thì bức hại sẽ ít.

Nhân tâm càng nhiều phiền toái càng nhiều. Có [những người] vẫn không tiếp thu bài học giáo huấn, vừa ra khỏi trại cưỡng bức lao động, các loại nhân tâm lại tới, tâm hiểm thị lại lên, thế thì sẽ mang tới phiền phức, phải vậy không? Không chỉ bản thân phải chịu thống khổ, mà còn ảnh hưởng hoàn cảnh toàn thể. Do đó nếu mỗi đệ tử Đại Pháp đều làm tốt, thì tôi bảo chư vị này, cuộc bức hại này là chúng không kiên trì được, đã sớm xong rồi. (vỗ tay)

Đệ tử: Tại một số địa khu, một người phụ trách của Phật Học Hội một thân kiêm mấy chức, Đại Kỷ Nguyên, Tân Đường Nhân, Phật Học Hội, tổ chức trưởng, các việc đều cần thỉnh giáo vị ấy.

Sư phụ: Phải rồi, có một số địa phương như thế. Nếu người làm quả thật không đủ, thì cũng không có dị nghị gì, nhưng có những nơi thật sự có vấn đề. Ngay cả Sư phụ cũng nghĩ: Ai có thể thay thế tôi, thì tôi không làm Thần Vận nữa, chứng thực Pháp mà, mỗi đệ tử Đại Pháp đều cần để họ đi con đường của tự mình, cho họ uy đức. Tự mình ôm đồm, nhiều quá thì thực ra không nhất định làm được tốt. Từ một phương diện khác mà giảng, phải chăng bản thân có tâm nào đó thì mới làm thế? Trái lại thì là một vấn đề chưa vượt qua trong tu luyện. Tôi chính là dám buông tay, tôi điều gì cũng buông tay được. Vốn dĩ là để rèn luyện người, tại sao không buông tay? Đều là người tu luyện, có Pháp ở đây, sợ cái gì? Tôi thì việc gì cũng dám để người khác làm, vì sao không thể chứ? Nguyên ý của Sư phụ chính là để

rèn luyện mọi người, lẽ nào không để mọi người đi làm đi? (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Hắc Long Giang rất nhớ Sư tôn, chúng con sẽ khắc phục hết thủy khó khăn để làm ba việc. Thần Vận với Sư tôn đích thân chỉ dẫn đã thành biểu diễn đệ nhất thế giới, chúng con nhận thấy cần dùng tiêu chuẩn cao nhất hiện có của chúng con để đối đãi.

Sư phụ: Ồ, là nói về đĩa DVD Thần Vận, đệ tử Đại Pháp ở Đại Lục là muốn chế tác ra vỏ đĩa thật tinh mỹ. Hãy căn cứ năng lực của mình, căn cứ điều kiện của mình mà làm, vì đa số học viên còn rất khó khăn, [nếu] đều làm thế, cũng sẽ ảnh hưởng cuộc sống bình thường, có những học viên [dù] không ăn không uống cũng góp tiền, không được tạo thành khó khăn cho các học viên. Như mọi người đều biết Thần Vận và trên núi xưa nay đều không nhận tiền quyên trợ giúp từ các học viên thông thường, nhưng vẫn luôn có những người quyên góp, và cũng đều trả lại. Ngoài những người làm kinh doanh, người giàu có thì mới thu ra, những người khác là làm công bình thường, thì đều không thu.

Đệ tử: Tại tình hình này ở Đại Lục, phân biệt thế nào giữa 'lý trí' và 'tâm sợ hãi'?

Sư phụ: Ở hoàn cảnh ấy ở Trung Quốc Đại Lục, tôi nói chư vị mà quả thật một điểm tâm sợ hãi cũng không có, thì quá giỏi rồi. Thực ra loại hoàn cảnh khủng bố đó là cựa thế lực làm ra, cũng là nhắm vào tình huống hiện có của đệ tử Đại Pháp mà làm. Nói chư vị mà không có tâm sợ hãi thì chúng sẽ cho rằng không đủ khảo nghiệm người ta, chư vị mà không có tâm sợ hãi thì chẳng phải chúng uống công rồi ư? Chúng là muốn để

chư vị sợ, trong hoàn cảnh ác liệt mà xem chư vị có dám làm những việc cứu người hay không dám, chúng chính là làm điều đó.

Có học viên mà chính niệm đầy đủ hơn, tâm sợ hãi ít hơn, thực thi một cách đường đường chính chính hơn. Có học viên mà tâm sợ hãi nhiều hơn, thì thực thi sẽ kém hơn. Cũng có người cá biệt mà hoàn toàn không có tâm sợ hãi, có địa phương nói lỏng hơn, sẽ có nhiều [người như thế] hơn, địa phương mà áp lực tà ác lớn thì là rất ít [người như thế]. Không nói rằng hễ có tâm sợ hãi là không được; làm thế nào có thể khắc phục sợ hãi của mình, chính niệm đầy đủ hơn đi làm tốt ba việc, thế là giỏi rồi (vỗ tay) So sánh ra thì dù chư vị sợ hãi thế nào, khi đối mặt với trách nhiệm cứu độ chúng sinh, thì cần đi làm, cần đi cứu người, vậy là xuất sắc rồi.

Đệ tử: Hiện nay vẫn còn rất nhiều người cần được cứu, xin thỉnh Sư tôn giảng lại thêm nữa về tính trọng yếu tận dụng thời gian giảng chân tướng khuyến khích tam thoái.

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng khỏi cần giảng nhiều quá nữa về tính trọng yếu này, cứu người là trách nhiệm của chư vị, mỗi đệ tử Đại Pháp ắt phải làm. Chư vị nói rằng mình tu được tốt lắm rồi, mình hàng ngày đều đọc sách, thời gian mà mình luyện công cũng rất nhiều. Tôi nói rằng đó không phải là tu luyện của đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp, [là] chưa tu. Tại sao? Vì đệ tử Đại Pháp không phải hoà thượng trong quá khứ, chỉ cầu viên mãn cá nhân. Đệ tử Đại Pháp là có sứ mệnh, mới xưng là “đệ tử Đại Pháp”, không lấy viên mãn cá nhân làm mục đích, là chư vị cần dẫn theo một lô các sinh mệnh viên mãn, do đó nhất định phải đi làm. (vỗ tay)

Đệ tử: Giữa đồng tu từng nếm trải bức hại tà ác và đồng tu thời gian dài sinh sống ở hải ngoại, có tâm thái khác nhau.

Sư phụ: Phải rồi. Tôi phát hiện rằng, những người đi ra từ Đại Lục, tới Mỹ quốc, đi trên đường, dường như nhìn thấy cảnh sát ngoại quốc thì trong tâm vẫn còn e sợ, nói mấy chữ “Pháp Luân Công” cũng phải để ý xem tâm thái người khác ra sao, tâm sợ hãi còn rất nặng. Vì thời gian lâu ở trong hoàn cảnh kia, giữa người với người đều là loại giao tiếp rất bất bình thường, trong văn hoá của tà đảng thì hành vi và tư tưởng của người ta phản ánh ra, biểu hiện đều là khác.

Đệ tử Đại Pháp ở ngoại quốc, ở nước ngoài thời gian đã lâu rồi, họ cũng quên đi khác biệt của người ở trong nước, nhất là những năm nay còn khác hơn nữa, do đó cảm thấy người đi ra từ Đại Lục sao đều lạ lùng vậy? Đặc biệt là chư vị có sợ hãi trong tâm, cảm thấy lời nói còn nói vòng tránh qua, người học viên ngoại quốc kia phải chăng là đặc vụ rồi? Thật sự có cảm giác như thế. Tôi thường bảo họ, rằng trường kỳ ở trong cuộc bức hại tại Đại Lục, trường kỳ ở trong hoàn cảnh văn hoá tà đảng, thì biến thành như thế, đối với ai cũng không dám nói ra lời trong lòng; đó là bất bình thường. Vì ở xã hội Trung Quốc, là sẽ chộp lấy chỗ yếu của người ta, túm tóc chụp mũ đập gậy, ở nước ngoài không có loại thuyết ấy, trong lịch sử xã hội nhân loại cũng không có thuyết ấy, chỉ có ở xã hội tà đảng Trung Cộng mới là như thế. Ở hải ngoại, hai người chưa ai biết nhau, khi gặp mặt thì cả chuyện ở nhà ra sao cũng lôi ra tán gẫu với người ta, rất cởi mở.

Có những lúc người Đại Lục cảm thấy người ở hải ngoại sao mà khờ quá, chuyện nhà họ cũng lôi ra kể. [Nhưng] đó là hành vi chính thường của con người mà, phải không? Là vì người Trung Quốc bị văn hoá tà đảng, bị xã hội ấy làm thành ra như thế, trải qua những cuộc vận động mà bị làm thành như thế, không ngừng che giấu chính mình, cái gì cũng sợ. Tà đảng Trung Cộng kia quả thực quá tà ác rồi! (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử ở Anh quốc kháng nghị hoà bình trước Lãnh sự quán Trung Quốc là đã kiên trì hơn 10 năm rồi, hiện nay trong các đệ tử có các nhận thức khác nhau.

Sư phụ: Tôi thì cảm thấy rằng, dù chư vị thế nào, hết thấy các việc mà đệ tử Đại Pháp làm trong chứng thực Pháp thì Sư phụ đều là khẳng định, chính là kể cả việc ngồi tĩnh tọa trước Lãnh sự quán, để cho thế nhân biết và nhận thức, để những người qua đường nhìn thấy rằng nhóm người này là bị bức hại, và đang vạch trần tà ác, tôi cảm thấy việc này làm được rất là tốt, và nên làm. (vỗ tay) Tôi luôn luôn khẳng định việc làm này, cũng để người ta xem xem, liệu có quốc gia nào mà ở trước Lãnh sự quán như thế không? Chỉ có chính quyền lưu manh tà đảng Trung Cộng các người thôi. Tôi vẫn luôn khẳng định việc này.

Đệ tử: Ở Đại Lục, thân thể đồng tu mà thấy không khoẻ, thì đại đa số là có nhân tố bức hại của cự thế lực, chúng con đều [bằng] chính niệm phủ định và hướng nội tìm. Sau khi ra nước ngoài, thân thể đồng tu thấy không khoẻ thì lại nói là tiêu nghiệp, đệ tử không rõ ràng về Pháp Lý ở đây.

Sư phụ: Trong hoàn cảnh tà ác, đặc biệt là ở Trung Quốc, vì ở không gian khác có nhiều tà ác, chúng sẽ bức hại chư vị. Nhân tố tà ác ở ngoại quốc đã không nhiều như thế nữa, áp lực không có nữa. Hiện nay dù là tiêu nghiệp cũng vậy, nhân tố tà ác can nhiễu cũng vậy, đều là cựa thế lực làm, đều cùng một việc mà cách gọi khác nhau. Việc do cựa thế lực làm thì tôi đều phủ định, tôi đều không thừa nhận, càng không nên có việc là khiến đệ tử Đại Pháp gánh chịu những thống khổ ấy. (vỗ tay)

Đệ tử: Con đắc Pháp năm 2010, hôm nay lần đầu tham dự Pháp hội thật hân hạnh gặp Sư phụ, xin cho con thay mặt chị của mình và con gái của chị ấy gửi lời vấn an tới Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn, cảm ơn. (vỗ tay) Sư phụ biết rồi.

Đệ tử: [Con] xin hỏi Sư phụ, có [những] đệ tử Đại Pháp bị bức hại rất nghiêm trọng ở Đại Lục tới Mỹ quốc đệ đơn xin bảo hộ chính trị và bị từ chối, là nguyên nhân gì?

Sư phụ: Có hai nguyên nhân. Một là, cũng có thể chư vị còn việc cần làm ở Trung Quốc Đại Lục mà chưa làm, cũng có lẽ là người cần cứu mà chưa cứu? Tôi chỉ là nói trên Pháp Lý, chứ không nói chư vị là tình huống ấy. Một nữa là, như mọi người biết, quan chức về di dân của Mỹ quốc họ phỏng vấn, họ hỏi đều rất trực tiếp, người Trung Quốc chúng ta, khi nói đều không chính diện. Ở Đại Lục, hễ nói ý tứ ra thì mọi người đều minh bạch, ‘Ồ, là chuyện như vậy’, nhưng người ở xã hội Tây phương không tư duy như thế, cho nên thấy vương vếu lắm, có lúc khiến quan chức di dân nổi nóng: ‘Tại sao các vị không trả lời thẳng câu hỏi của tôi?’ Và cho rằng chư vị đang vòng vo mập mờ giả dối. Thực ra không

phải, mà là vấn đề về phương pháp biểu đạt, vấn đề về tư tưởng nhận thức và tư duy lý niệm. Chỗ này quả thực có khác biệt. Hãy gắng sức trả lời trực tiếp. Tất nhiên còn một nguyên nhân cũng rất then chốt, là vấn đề trạng thái tu luyện cá nhân.

Đệ tử: Kênh thông tin thuê người thường làm các công tác cụ thể, phải chăng sẽ khiến những chủ ý hay mà các đệ tử Đại Pháp chúng ta chung gom tài lực làm ra bị tiết lộ cho xã hội người thường?

Sư phụ: Nếu năng lực làm quảng cáo của bản thân chư vị rất kém, và thuê mướn một số người thường làm quảng cáo, làm thị trường, điều này có thể là vấn đề không lớn; nhưng nếu là điều khác, nếu là cùng phòng làm việc, thế có thể sẽ tồn tại vấn đề lớn, rất có thể có rất nhiều người sẽ coi họ như đệ tử Đại Pháp, khi nói chuyện cũng không để ý, [mà trong] lý giải đương nhiên có khoảng cách. Nếu như cá nhân kia bối cảnh có vấn đề, thì càng phiền toái hơn —tà đảng coi bất kể tình hình nào của Pháp Luân Công đều như tình báo— Do đó những việc ấy rất khó làm. Chẳng hạn như chư vị thuê người thường, thì đừng cùng nhau, [hãy để họ ở] nơi riêng ra. Thế thì đệ tử Đại Pháp đều biết, rằng kia là người thường, và đây là đệ tử Đại Pháp. Nếu không sẽ lẫn lộn với nhau mất.

Đệ tử: Con là đệ tử Đại Pháp ở Đông Bắc [Trung Quốc], hiện nay tại các nhà tù và trại cưỡng bức lao động ở Đại Lục còn có rất nhiều đệ tử Đại Pháp bị bức hại, chúng con nên làm thế nào mới có thể giải cứu các đồng tu?

Sư phụ: Mỗi cá nhân đều có con đường tu luyện của mình. Làm đệ tử Đại Pháp mà nói, có thể nghĩ tới

việc giúp đồng tu bớt chịu đựng bức hại, đó là nên thế, nhưng cụ thể làm thế nào, về tu luyện cần nhìn xem trạng thái tu luyện [của] cá nhân đó. Trạng thái tốt thì dễ giúp, trạng thái kém thì giúp không dễ, chỉ có thể nói làm trong năng lực có thể của chư vị thì chư vị nên làm. Kỳ thực đệ tử Đại Pháp toàn thế giới đều đang làm việc này, đều vạch trần tà ác, ức chế tà ác.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp làm sao khéo dùng các kênh thông tin xã hội?

Sư phụ: Khéo vận dụng kênh thông tin của người thường? Nói thế này nhé, việc của đệ tử Đại Pháp, cũng chính là những việc của bản thân chúng ta, cần tự chúng ta làm; dựa vào kênh thông tin của người thường để làm, thì kênh thông tin đó uy đức quá lớn rồi. Mọi người đều biết một số báo chí ảnh hưởng rất lớn, dùng những báo chí đó để báo cáo ra chân tướng cuộc bức hại Pháp Luân Công, từ đầu đến cuối đều đăng bài cho chư vị, nói được rất rõ ràng, chư vị nghĩ rằng nhất định là việc tốt, rất nhiều người cảm thấy vậy là quá tốt rồi, nhưng mà cự thế lực tuyệt đối sẽ không chịu, phá hoại mất hoàn cảnh mà chúng an bài. Chúng cho rằng để khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp thì cái gọi là hoàn cảnh ấy bị phá hoại mất rồi, chúng tuyệt đối sẽ không chịu, vì thế mấy năm nay các kênh thông tin của người thường vẫn luôn không báo cáo. Ngay từ đầu tôi đã biết những việc này, nên tôi không bảo mọi người làm thế, hễ chư vị đi làm [thế], thì báo cáo sẽ trái ngược lại.

Đương nhiên một số ký giả các kênh truyền thông đã xem Thần Vận, hoặc khi tiếp xúc với đệ tử Đại Pháp mà nghe được chân tướng thì sẽ không như thế, có những lúc ngẫu nhiên đã báo cáo những điều đó ra,

điều này tất nhiên là tốt rồi, rất xuất sắc, chỉ có thể nói những người đó thật sự rất xuất sắc, là tuyển chọn tương lai cho sinh mệnh của mình, chỉ có thể nói như vậy. Nếu muốn xuất hiện trên diện rộng hoặc xuất hiện phổ biến rộng rãi những tình huống ấy, thì mấy năm qua vẫn chưa từng có. Không phải là mọi người làm không tới, cũng không phải Sư phụ không để chư vị làm, mà là cự thế lực kia đang ức chế xã hội người thường.

Đệ tử: Hồng Kông gần đây xuất hiện một số can nhiễu, phải chăng đại đa số đệ tử Đại Pháp tại Hồng Kông do nhân tâm dẫn khởi lên? Hay là vì nguyên nhân khác?

Sư phụ: Khi đụng phải vấn đề thì đừng chỉ trích nhau. Mọi người hãy trầm tĩnh suy nghĩ. Hồng Kông, là bờ mặt trước nhất của tà đảng, đã tới bên miệng của chúng rồi. Ở nơi đó mà vạch trần tà ác, thì chúng hận tới mức chân răng cũng nhúc nhối, chúng mà không làm ra những thứ tà ác thì mới là lạ. Tuy nhiên đệ tử Đại Pháp rất xuất sắc, những năm nay vẫn thực thi được hết sức tốt đẹp, có thể trong tình huống như thế mà vạch trần tà ác một cách mạnh mẽ phi thường. Dù hận tới nhúc cả chân răng nhưng chúng cũng không còn cách nào, lúc điên cuồng cuối cùng, thì nào là “một quốc gia hai chế độ”, nào là mặt mũi thể diện, đều khỏi cần nữa, con người thế gian đều thấy được tà đảng kia mất cả lý tính mà điên cuồng quá khích rồi.

Thời này mọi người cần trầm tĩnh mà làm một cách lý trí thì mới được. Đây là nơi từ thuở đầu đã an bài để đệ tử Đại Pháp giảng chân tướng, loại điên cuồng kia của chúng có thể lâu dài chăng? Sẽ không lâu dài. Cự thế lực cũng là nhắm vào một số nhân tâm mà làm. Một

người có vấn đề thì là việc của tu luyện cá nhân, trong tu luyện mà rất nhiều người có vấn đề, thì sẽ xuất hiện vấn đề trên hình thể, do vậy mọi người nhất định phải trầm tĩnh trước việc này. Sư phụ vẫn luôn đang quan sát sự việc này, tôi cũng quan sát tâm thái của đệ tử Đại Pháp, mỗi cá nhân đang đối đãi việc này như thế nào.

Đệ tử: Có học viên mang kinh văn giả đi truyền khắp nơi, loại như thế chúng con mà gặp thì nên xử lý ra sao?

Sư phụ: Là cá nhân mà nói, không nghe không đọc là được rồi. Biết những thứ đó là giả, cũng biết Minh Huệ Net hằng bao nhiêu lần lên tiếng và nói về những vấn đề này, thì vì sao còn bị dẫn động?

Lý do mà trong các học viên có thể xuất hiện những việc này, mọi người hãy nghĩ xem, tại vì sao? Chẳng phải vì có không ít người thích nghe những thông tin ngoài luồng? Đây là chấp trước nhân tâm. Nhắm vào những nhân tâm ấy, cựa thế lực cảm thấy rằng, nếu chẳng để những người kia ngã một cú đau, thì họ là sẽ không thay đổi, họ sẽ không trừ bỏ cái tâm đó, cần để họ trượt ngã tại đây, cho nên bèn để một số người đi truyền tin đồn, người truyền tin đồn ấy bản thân họ cũng rất hứng thú với thông tin ngoài luồng, thì mới làm vậy.

Có những người chẳng phải đã trượt ngã rồi ư? Ngã xuống cả mấy năm vẫn chẳng bò lên nổi nữa, cuối cùng minh bạch ra, và hối hận vô cùng. Sư phụ không thừa nhận những điều này, nhưng chư vị để tà ác nắm lý [trong tay], nên chúng mới dám làm thế, nếu có thể buông chấp trước sớm hơn thì đã không có tổn thất này. Đặc biệt là tu luyện trong một nhóm nhiều người thế này. Người xưa tu luyện, muốn để người có thể tu

thành, đối với các nhân tâm khác nhau là dùng các biện pháp trừ bỏ nhân tâm khác nhau. Đệ tử Đại Pháp mà hữu lậu, tà ác kia chúng sẽ nhắm vào nhân tâm của chư vị mà tạo ra vấn đề. Có những lúc tà ác nhắm vào chư vị sợ gì thì chúng làm cái nấy, chư vị muốn gì thì làm cái nấy.

Đệ tử: Làm sao mới có thể để đệ tử không tinh tấn hoặc bị rớt rồi nay quay lên trở lại?

Sư phụ: Hãy như đối với người chưa học Pháp mà giảng chân tướng cho họ, bởi vì một khi rớt xuống thì ngay cả «Luận Ngữ» còn chẳng thuộc nữa, lời trong sách Đại Pháp thì họ chẳng nghĩ ra nổi nữa. Họ nếu thật sự muốn quay lại thì phải học lại mới, bắt đầu lại mới.

Đệ tử: Có những đệ tử không coi trọng vấn đề chỉnh sửa chữ trong sách, làm sao lại lưu lại cho người sau những sách như vậy?

Sư phụ: Việc của hậu nhân thì Sư phụ sẽ làm, nhưng việc đệ tử Đại Pháp cần làm thì cần làm nó cho tốt.

Đệ tử: Một số học viên cá biệt đến từ Đại Lục rất là nỗ lực, nhưng rất chấp trước vào nhận thức cá nhân.

Sư phụ: Phải rồi. Vì lẽ gì ở Đại Lục bức hại ghê gớm thế? Một nguyên nhân trong đó chính là có những [học viên] nhân tâm quá mạnh mẽ. Tôi đã giảng rồi, khi tập thể làm việc, chủ ý của ai cũng không thể nào là hoàn thiện nhất, xã hội là thiên biến vạn hoá, hình thể cũng đang biến hoá, ngay cả người còn là hôm nay thời trang này ngày mai thời trang kia. Đây là một xã hội ‘động’, đừng truy cầu rằng chủ ý của mình là tốt thế nào. Chỉ cần có thể hoàn thành sự việc này, thì mọi người cứ nỗ lực đi làm đi. Chư vị cảm thấy phương diện nào đó không hoàn thiện, thì chư vị làm nó hoàn thiện, thế mới

là xuất sắc, đó mới là Thần muốn nhìn thấy, đó mới là điều người tu luyện nên làm. (vỗ tay) Chứ không phải là ý kiến nào đó, ý kiến của ai đó là viên mãn xuất sắc thế nào, chư vị [dù] tranh được rồi, [nhưng làm thế] chính là điều Thần phản đối, điều Sư phụ cũng không muốn nhìn thấy. Ngoài ra cữu thể lực cảm thấy [ý kiến] càng không viên mãn càng tốt, chư vị cứ làm đi, đủ thứ sơ hở lộ ra, và ai có khả năng bù đắp chúng thì mới là xuất sắc, cho cơ hội để mọi người cùng nhau tu luyện, chúng là nhìn nhận thế.

Đệ tử: Một số đồng tu chuyên chức làm một số kênh thông tin, không có thu nhập cho cuộc sống. Có những kênh thông tin phát một chút trợ cấp sinh hoạt, tiền ấy đều do học viên quyên góp. Có những đồng tu ngộ rằng nhận trợ cấp là không phù hợp với Pháp mà Sư phụ giảng về phát lương, nên đã rời khỏi kênh thông tin, tìm công tác nơi người thường, lựa chọn hạng mục giảng chân tướng khác. Đệ tử cũng đối diện vấn đề phụ cấp này, nhận thức về điều này thế nào?

Sư phụ: Có một số kênh thông tin có trợ cấp là [được] tôi đồng ý; muốn mau chóng làm công ty truyền thông cho tốt, chư vị không có thu nhập thì sao được? Không làm chuyên chức một việc đó thì sao được? Thời đầu có thể như vậy. Nói ví dụ như, Tân Đường Nhân hiện nay nếu làm lại từ đầu cho tốt, thì thời gian này xuất hiện tình huống loại ấy là cũng khả dĩ thôi, nhưng sẽ không lâu dài, người phụ trách hiện nay cũng sẽ không để sự việc này quá kéo dài.

Đệ tử: Học viên tu lâu ở trong nước vì thời gian lâu, không tinh tấn, thậm chí buông bỏ tu luyện, thì làm thế nào?

Sư phụ: Tu luyện ấy, kỳ thực chư vị không biết rằng, cừu thế lực, chúng chính là muốn khiến những vị không tinh tấn và không đạt bị sàng lọc bỏ ra. Quá khứ giảng rằng, tu luyện chẳng phải chính là đãi vàng sao, đãi bỏ hết cát rồi còn lại mới là vàng. Chẳng phải có câu “sóng lớn cuốn cát đi” ư? Trong sóng to gió lớn mà bị đãi bỏ đi ấy đều là cát, còn lại chính là vàng.

Kỳ thực tôi cảm thấy rằng chúng sinh vào thời kỳ lịch sử này khi đối diện với sinh mệnh của chính mình thì đều nên làm ra một lựa chọn then chốt, mà ai không muốn tu thì cũng tùy bản thân họ thôi, không có tu luyện chính Pháp nào ép người ta tu. Cái tâm kia của người ta mà không động, thì tiến vào trong những người tu luyện thì cũng là giả, cho nên xưa nay tôi đều là nếu chư vị tu thì tôi làm Sư phụ sẽ quản chư vị, chư vị mà không tu thì chư vị đi [đường] của chư vị, lòng người chẳng động thì vô dụng.

Đệ tử: Tà đảng đối với đệ tử Đại Pháp là bắt đầu giảm về cường bức lao động cải tạo, tăng về kết án và kết án rất nặng, phải chăng là tà ác đang ngóc đầu trở lại?

Sư phụ: Bình mới rượu cũ, tà ác đã dùng cạm chiêu số rồi, chúng tà ác ra sao đều đã cho người ta thấy rồi, cũng là để lòng người nhìn thấy.

Đệ tử: Mấy năm trước Sư tôn khi giảng Pháp đã nói rằng đệ tử Đại Pháp ở hải ngoại đừng về nước, hiện nay đệ tử Đại Pháp ở hải ngoại đã có thể về nước chưa?

Sư phụ: Chư vị trong danh sách đen của tà ác, về nước chúng chắc chắn bắt chư vị. Chúng để chư vị về, thì chính là hai mục đích, một là muốn từ chư vị mà đạt được cái gọi là ‘tình báo’, một nữa là để chư vị làm đặc vụ, nếu không thì chúng sẽ không để chư vị trở về. Vậ

nên rất nhiều [trường hợp] về nước rồi sau lại trở lại, các đồng tu khác bèn không tín nhiệm chư vị nữa, mọi người nghĩ rằng, không chừng chư vị đã làm gì đó ở trong nước. Mọi người đều nghĩ thế, thì sao còn đi tìm phiền phức?

Đệ tử: Gần đây có trại cưỡng bức lao động cực kỳ tà ác đã bị đem ra ánh sáng, người thường cũng xuất bản sách vạch trần tà ác ở trại cưỡng bức lao động ấy, còn có người thường và các kênh thông tấn của người thường muốn phỏng vấn những học viên Đại Lục từng bị bức hại ở trại cưỡng bức lao động. Một số học viên Đại Lục có ý đứng ra vạch trần tà ác, [con] xin hỏi Sư tôn, hiện nay có thích hợp không?

Sư phụ: Đương nhiên có thích hợp, còn không vạch trần nó? (vỗ tay) Học viên ngoài Trung Quốc Đại Lục có thể nỗ lực làm, học viên Đại Lục chú ý an toàn. Tôi vốn dĩ không thừa nhận cuộc bức hại này, tôi cũng không thừa nhận một bộ những thứ ấy của cự thế lực, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không [thừa nhận]. (vỗ tay)

Đệ tử: Minh Huệ Net liên tiếp đăng bài để chấm dứt loạn Pháp, nhưng có học viên Đại Lục vậy mà chẳng thanh tỉnh ra.

Sư phụ: Phải đó, đã bị tà ác khống chế rồi, phản đối cả Minh Huệ Net. Mọi người có biết tại sao tôi đăng bài tin trên Minh Huệ Net? Chính là để bảo mọi người rằng Nó là đáng tin, là một mặt bằng giao lưu của các đệ tử Đại Pháp. Giảng từ một góc độ khác, Sư phụ cũng đang xem, là sẽ không xuất hiện vấn đề lớn quá.

Đệ tử: Có đồng tu Đại Lục luyện công tập thể công khai, tạo thành [vụ] bắt cóc, lại không tích cực giảng chân tướng.

Sư phụ: Không giảng chân tướng, không giải quyết vấn đề ấy thì không đúng đâu. Nếu điều kiện thích hợp rồi, có những địa phương học viên đi ra luyện công và người ta mặc kệ, tuy nhiên một số địa phương khác không được mù quáng giống theo, trong tình huống vẫn còn rất tà ác thì đừng làm thế, sẽ tạo thành tổn thất.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp công bố nghiêm chính thanh minh trên Minh Huệ Net chỉ có gần năm mươi vạn, phải chăng có rất nhiều người từng làm sai, nhưng vẫn chưa bước ra? Làm thế nào giúp đỡ họ một cách tốt hơn?

Sư phụ: Chính là làm tốt những gì đệ tử Đại Pháp cần làm. Đồng tu trước đây, họ một khi quả thật đã rút xuống rồi, thì chư vị hãy như giảng chân tướng đối với một người thường mà đối đãi họ, không được vẫn coi họ như đồng tu mà đối đãi. Chư vị cảm thấy họ có nhận thức đồng dạng với chư vị, thế thì chư vị làm rồi. Một khi rút xuống, họ sẽ giống như đúc với người thường, do đó chư vị cần giống như giảng chân tướng đối với người thường mà giảng cho họ thì như thế mới được. Trước đây tôi từng giảng cho chư vị rồi, tôi nói rằng người nào không tu nữa, thì Pháp trong ký ức của họ sẽ bị xoá bỏ toàn bộ, do đó họ chẳng còn nhớ được gì. Họ có ý muốn tu, thì cần tu lại mới, bắt đầu lại mới.

Đệ tử: Ngoài những câu hỏi đã đưa lên, tổ làm [Pháp] hội còn nhận rất nhiều từ câu hỏi của học viên các địa phương, sau [Pháp] hội sẽ đưa cho Sư phụ.

Sư phụ: Đây là tổ làm [Pháp] hội viết cho tôi. Một chồng các vấn an Sư phụ, họ tập trung lại. Tôi đọc cho mọi người nghe. Toàn thể đệ tử Đại Pháp tại Thái Nguyên ở Sơn Tây, Bắc Kinh, Chu Châu ở Hồ Nam, Thành Đô ở Tứ Xuyên, Cẩm Châu, thành phố Kê Tây ở Hắc Long Giang,

Nam Dương, khu Phúc Sơn, Bảo Định ở Hà Bắc, Sơn Tây, Ngọc Sơn, Thẩm Quyển, Liễu Châu ở Quảng Tây, Thạch Gia Trang, Bàn Cẩm, Ma-cao, Tế Nam, Đường Sơn ở Hà Bắc, Liêu Thành ở Sơn Đông, Thẩm Dương, An Huy, Thiểm Tây, Vân Nam, Tô Châu, Trường Xuân, Hắc Long Giang, Lăng Nguyên, Duy Phường, Mẫu Đơn Giang, Xích Phong ở Nội Mông Cổ, Sơn Đông, Vân Nam, Bình Giang ở Hồ Nam, Bình Sơn ở Hà Bắc, Thừa Đức, Vũ Hán ở Hồ Bắc, Thượng Hải, Tấn Trung ở Sơn Tây, Du Thử, Quảng Châu, Hồ Nam, Bộ Hàng Không ở Bắc Kinh, khu Hồng Sơn ở Vũ Hán, thành phố Hoàng Cương ở Hồ Bắc, thành phố Vũ Huyệt, thành phố Ma Thành, thành phố Hoàng Thạch, thành phố Hy Thủy, Tân Cương, Lang Phường ở Hà Bắc, Chiết Giang, thành phố Phan Chi Hoa, Nhạc Sơn ở Tứ Xuyên, các trường đại học và trường chuyên nghiệp ở Bắc Kinh, Giang Tô, Liêu Ninh, Phúc Kiến, Đại Liên, Thiên Tân, Hà Nam, Đại Đồng, Đức Dương ở Tứ Xuyên, Trương Gia Khẩu, Cam Túc, xin gửi lời vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người (vỗ tay). Còn nữa, đây là tổ làm [Pháp] hội gom các tờ câu hỏi lại, còn phần tiếp theo: *Toàn thể đệ tử Đại Pháp tại Nhật Bản, Los Angeles ở Mỹ, Úc, Romania, Hà Lan, Na Uy, Hawaii, Vancouver, Iran, Dubai, New Zealand, Việt Nam, Hàn Quốc, Ý, Pháp, Anh, Tây Ban Nha, Malaysia, Sydney, Đài Loan, San Francisco thuộc California ở Mỹ, New York, xin gửi lời vấn an tới Sư phụ. Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)*

Tôi giảng bấy nhiêu thôi. Tham dự [Pháp] hội hôm nay có hơn 8000 người, mỗi người đều viết tờ câu hỏi thì chắc chắn đọc không hết. Dù thế nào đi nữa, những câu hỏi vừa giải đáp xong có lẽ mang tính đại biểu, hy

vọng mọi người đều có chút thu hoạch. Mỗi lần Pháp hội, nếu có thời gian, Sư phụ đều sẽ làm như thế này, cố gắng giải đáp nhiều hơn nữa các câu hỏi cho mọi người. Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi dù nói nhiều nữa, thì ở thực tiễn vẫn là cần chú vị làm, vẫn là cần chú vị tu, Sư phụ chỉ có thể khởi tác dụng chỉ đạo. Đương nhiên trong tu luyện thì vẫn là ‘tu tại tự kỷ, công tại Sư phụ’, ấy là khẳng định. Nhưng đừng phải vấn đề, ở xã hội người thường mà đừng phải những việc mà thiên biến vạn hoá ấy, thì cần chính bản thân chú vị đối xử.

Vậy nói bấy nhiêu thôi, mong mọi người bước đi thật tốt đoạn đường cuối cùng này. Thời gian thật sự là không nhiều quá đâu, nói kết thúc liền kết thúc, bước tiếp theo nói đến liền đến. Cảm ơn mọi người. (*các đệ tử đứng dậy, vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu*)

Ghi chú: (*ghi chú của người dịch Trung Việt, chỉ có tác dụng tham khảo*).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://big5.minghui.org/mh/articles/2013/5/28/274618.html>

Có tham khảo bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2013/6/7/140349.html>, <http://en.minghui.org/html/articles/2013/6/17/140548.html>

Dịch ngày 10-07-2013, chỉnh sửa 29-9-2014. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

▪ **chính thường:** bình thường theo cái lý mà nó phải như thế; trong bài có chỗ dịch là *bình thường*, có chỗ dịch là *chính thường*.

▪ **hoán thang bất hoán được:** đổi thang thuốc mà chẳng đổi thuốc, tạm dịch là *bình mới rượu cũ*.

▪ **hữu lậu:** còn thiếu sót, hiểu là vẫn còn chấp trước, chưa hoàn thiện; *lậu* → chỗ rò rỉ. Từ trái nghĩa là '**vô lậu**', chỉ sự hoàn thiện, đã sạch hết chấp trước.

▪ **Thần đích lộ:** *con đường của Thần*; cũng có thể có ngụ ý là con đường thành Thần, con đường Thần chỉ ra, con đường thần thánh.

▪ **Thánh Đản:** ngày lễ Chúa Jesus (*Thánh*) giáng sinh (*Đản*), ta vẫn gọi là dịp lễ Noel. **Tết năm mới Trung Quốc:** tức là Tết Nguyên Đán.

▪ **thuyết kết thúc tựu kết thúc:** *nói kết thúc liền kết thúc*, hiểu là *có thể kết thúc ngay bất cứ lúc nào*. **hạ nhất bộ thuyết lai tựu lai:** *bước tiếp theo nói đến liền đến*, hiểu là *bước tiếp theo có thể xảy đến ngay bất cứ lúc nào* (cách nói của người Hoa).

▪ **trại cưỡng bức lao động:** người Trung Quốc gọi là *lao giáo sở* (nơi giáo dục bằng lao động), hoặc *lao cải* (cải tạo bằng lao động); người dịch đều dịch thành *trại cưỡng bức lao động*.

▪ **vong hồ sở dĩ:** quên cả bản thân (vì quá vui, quá kích động, quá say, v.v.), tạm dịch là *đắc ý quên cả trời đất*.